

JAZZFLITS NUMMER 407

20 NOVEMBER 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Jasper Somsen, Trombone Ensemble
Nabou Claerhout, Marike van Dijk,
Daniel van der Duim, Carmen Gomes,
The Ghost, The King and I e.a.

12 JAZZ OP HET PODIUM

Thursday Night Bigband Maastricht,
Festival Rockit!

EN VERDER (ONDER MEER):

19 Harry Verbeke (Hans van Eeden)

21 Vijf gitaristen in Parijs (Erik Carrette)

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 408 KOMT 4 DECEMBER UIT

BERICHTEN

Metropole Orkest weer genomineerd voor Grammy Awards

Het Metropole Orkest duikt twee keer op in de lijst met nominaties voor een Grammy Award 2024. Die lijst werd begin november gepubliceerd. Voor de komende uitreiking op 4 februari 2024 in Los Angeles is het orkest (onder leiding van Vince Mendoza) met het album 'Olympians' in de race voor de Grammy 'Best Large Jazz Ensemble'. Dirigent Mendoza produceerde het album ook, samen met drummer Martijn Vink. De concurrentie komt van ADDA Simfònica, Darcy James Argue's Secret Society, The Count Basie Orchestra onder leiding van Scotty Barnhart en de Mingus Big Band. En verder is het orkest als begeleider van zangeres Maria Mendes in de race voor een Grammy Award in de categorie 'Best Arrangement Instruments And Vocals'. Samen met arrangeur John Beasley is Maria Mendes met het nummer 'Com Que Voz' genomineerd. Dat werd live opgenomen met het Metropole Orkest. Door de jaren heen is het orkest inmiddels 24 keer genomineerd voor een Grammy Award. Vier nominaties werden verzilverd met een Grammy. De Grammy Awards worden jaarlijks georganiseerd door de Recording Academy als beloning voor 'outstanding' albums.

Voor een overzicht van alle jazz-Grammy-nominaties zie pagina 17

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

JOAN REINDERS KRIJGT JERRY VAN ROOYEN AWARD 2023

Componist, arrangeur en dirigent Joan Reinders krijgt de Jerry van Rooyen Award 2023. De Award is een eerbetoon aan de naamgever en een initiatief van wijlen zijn broer Ack en de stichting Ack & Jerry van Rooyen. Ack van Rooyen zelf koos vlak voor zijn dood – hij overleed in november 2021 – Reinders als eerste winnaar. Joan Reinders krijgt de prijs op 15 december in Museum Beeld & Geluid in Den Haag tijdens het festival Jazz en Route.

Het is de bedoeling dat de Award jaarlijks wordt verstrekt ter aanmoediging van een jonge talentvolle muzikant. Incidenteel kan de onderscheiding ook als oeuvreprijs worden verleend. Dat is deze eerste keer het geval. Reinders was een 'geliefde leerling van Jerry', aldus Ack van Rooyen, die zelf met Reinders' orkest, het Millennium Jazz Orchestra, geregeld optrad. De komende jaren zal een onafhankelijke jury de winnaar kiezen. Die krijgt een bronzen sculptuur – een uitbeelding van de handen van Jerry van Rooyen – en ontvangt 5.000 euro, te besteden 'ter algemeen nut van de muziek'. De sculptuur is een ontwerp van kunstenaar Toon Tullemans. Hij ontwierp het beeld in samenspraak met Ack van Rooyen: "Van Ack kwam het idee om iets met de handen van Jerry te doen. Jerry had een karakteristieke gewoonte om op een bepaalde manier mee te klappen met muziek. Het was een uitdaging om deze typerende pose te verbeelden en die ter goedkeuring aan Ack voor te leggen", vertelt hij op zijn website. De Award is niet de hoofdactiviteit van de stichting Ack & Jerry van Rooyen. Die bestaat uit het verstrekken van studiebeurzen aan musici die zich na hun opleiding verder willen ontwikkelen.

Overigens staat de Jerry van Rooyen Award 2023 los van de prijs met dezelfde naam die van 2001 tot en met 2006 tijdens het jaarlijkse Jazztival in Maastricht werd uitgereikt. Die was regionaal van karakter en werd toegekend aan 'een persoon, groep of beweging die uitzonderlijk bijdraagt aan de verrijking van de jazzcultuur in onze regio'. Jerry van Rooyen leidde in 1999 en 2000 de Jazztival Bigband en was een ambassadeur voor het festival. Winnaars van deze Jerry van Rooyen Award waren onder anderen het Searing Quartet, drummer Geert Roelofs en het Carlo Nardoza Quintet.

Meer info over de stichting: <https://ajvrfoundation.nl/>

River Adomeit. (Foto: Jazzfest)

River Adomeit gekozen tot Jonge Maker 2024 van Jazzfest

Bassist-componist River Adomeit is gekozen tot Jonge Maker 2024 van het Amsterdamse festival Jazzfest. Hij mag tijdens het Jazzfest Minifest en het Jazzfest nieuwe muziek presenteren met een door hem samengestelde formatie. Adomeit is Amerikaan en studeerde aan het Oberlin conservatorium in Ohio. Dit jaar studeerde hij af aan het Conservatorium van Amsterdam. Het Jazzfest kiest ieder jaar een Jonge Maker. De volgende editie van het festival is in maart 2024. De Jonge Maker zal 6 januari 2024 in het Amsterdamse Bimhuis van de partij zijn tijdens het JazzFest MiniFest@Bimhuis.

Elpee van Han Bennink is eerste release Sound of Niche Productions

Sound of Niche Productions heeft met de elpee 'Jelle Roozenburg & Han Bennink Live At Galloway Studio' zijn eerste plaat uitgebracht. Het idee achter het label is dat artiesten met publiek optreden in de genoemde studio in Nijmegen en dat achteraf de aanwezigen, en anderen, een professionele registratie van het optreden kunnen verkrijgen. Maximaal driehonderd elpees worden geperst, die met de hand genummerd worden. Het eerste album bevat negen nummers die op 15 april 2023 in één 'take' zijn opgenomen. De plaat wordt uitgebracht in samenwerking met de JIN (Jazz in Nijmegen) Vinyl Club.

PRESENTATOR TERUG BIJ NPO SOUL & JAZZ

Vanaf 1 januari 2024 keert de presentator terug bij het digitale non-stop kanaal NPO Soul & Jazz. Er komt een dagelijks gepresenteerd programma van 23.00 uur tot middernacht. Ook zal in de avond meer jazz te horen zijn.

Het nieuwe avondprogramma is op weekdagen 'Round Midnight' gedoopt en zal gepresenteerd worden door afwisselend Benjamin Herman, Marieke McKenna, Kees Heus en Elias Mazian. Op zaterdag en zondag presenteert Cor Bakker zijn Cor Bakker Soul & Jazz. In het laatste uur van de dag wordt de luisteraar bijgepraat over de laatste ontwikkelingen op het gebied van jazz, afgewisseld met tal van parels uit de rijke historie van deze muziekstroming, aldus een NPO-persbericht. NPO Soul & Jazz had eerder gepresenteerde avondprogramma's, maar die werden begin 2022 geschrapt. Sindsdien is het station geheel non-stop. NPO Soul & Jazz is te beluisteren via DAB+ en internet. Begin volgend jaar start ook de Concertzender met een apart jazzkanaal. Dat gaat World Of Jazz heten.

house jazzband, Klaeng Kollektiv Köln, Architekturbüro se-projekt, WDR Sinfonieorchester, Vibraphonissimo, Eibelstadt, Referat, sjugendjazzorchester Hessen, Referat Jazz Bayerischer Musikrat, Internationaler Augsburger Jazzsommer, StadtLandKultur, Jazz and, Jazzflits jazzmagazine (NL), Jazzkeller Hanau, Modernmusic. Een greep uit de ondertekenaars van de petitie.

JAZZPROGRAMMERING VAN DUITSE PUBLIEKE OMROEP BEDREIGD

De jazzprogrammering van de Duitse publieke omroep wordt bedreigd door plannen van de overkoepelende ARD om in de avond op alle regionale publieke cultuurzenders - zoals WDR3, NDR Kultur, SWR2 of HR2 - eenzelfde programma te gaan uitzenden. Daardoor zouden eigen regionale jazzprogramma's komen te vervallen en zou mogelijk ook de totale bestaande jazz-zendtijd in het gedrang komen. Jazzprogramma's worden op de betreffende zenders grotendeels 's avonds uitgezonden.

De belangenorganisatie Deutsche Jazzunion, gealarmeerd door de plannen van de ARD, luidt inmiddels de noodklok en voert actie met de leus 'Kein öffentlich-rechtlicher Rundfunk ohne Jazz!'. Op de website van de Union staat een open brief aan de ARD-omroepbestuurders die door eenieder ondertekend kan worden. In de brief wordt gevraagd om de jazzprogrammering van de omroep te behouden, om niet te tornen aan live-uitzendingen van jazzconcerten en -festivals en om ruimte te blijven geven aan regionale jazzprogramma's. De petitie is al door bijna drieduizend mensen en instituten ondertekend.

Lees hier de open brief:

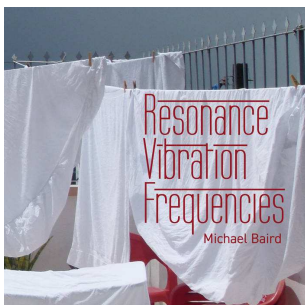
<https://www.deutsche-jazzunion.de/kein-rundfunk-ohne-jazz/>

Joachim Kühn krijgt Preis deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz is de 'Preis der deutschen Schallplattenkritik 2023/4' toegekend aan pianist Joachim Kühn. Hij krijgt deze voor het album 'Komeda', dat hij maakte met zijn Trio en het Atom String Quartet (ACT Records). Ook beloond is het Buselli/Wallarab Jazz Orchestra, voor zijn 'The Gennett Suite'(Patois Records). De Preis der deutschen Schallplattenkritik werd in 1980 ingesteld door een groep recensenten die met de Preis het publiek op uitzonderlijke plaatopnamen wil attenderen. Ieder kwartaal verschijnt een Bestenliste en iedere herfst worden een jaarprijs en oorkonden uitgereikt.

JAZZ OP DE PLAAT

MICHAEL BAIRD
Resonance Vibration Frequencies
 SWP Records

Een nieuw album van slagwerker Michael Baird is altijd weer een verrassing. Zo ook dit 'Resonance Vibration Frequencies', een titel die klinkt als een wetenschappelijke verhandeling. Droog of wetenschappelijk is de muziek op deze cd echter allerminst, want daar is Baird een veel te intuïtieve muzikant voor. Hij verzamelde een hoeveelheid metalen voorwerpen, van een champagnekoeler en een pannendecksel tot gongs, bellen en een drietal 'lamellofonen', beter bekend als (Afrikaanse) duimpiano's. Door de objecten aan te slaan met allerlei stokken, produceren ze de resonanties, trillingen en frequenties uit de titel. Dat leidt tot een wonderbaarlijk boventonenspel dat in veel van de tracks een hypnotisch effect heeft. Ook doen de klanken in de tracks met 'Sequence' in de titel elektronisch aan, al is er geen enkel stuk elektronica aan te pas gekomen. Het is zeker de reden waarom Baird in het boekje informatie geeft over de begindagen van de elektronische muziek. Naast deze meditatief aandoende (maar bepaald niet zweverige) stukken biedt hij een paar soundscapes waarin 'field recordings' uit Zambia zijn verwerkt. Zo horen we een vogelkoor bij het ontwaken aan de Zambezi-rivier, met een hoofdrol voor de duimpiano's, in 'Kayube dawn' en de kabbelende golven van het Kariba-meer in 'The Lake'. In het eerder genoemde boekje maakt Baird een vergelijking met de rockmuziek die naar metaal verwijst: 'heavy metal', 'thrash metal' en 'death metal'. Hij plaatst zijn eigen muziek er tegenover als 'light metal', 'caress metal' en 'life metal', veel positievere muziek dus. Hoe je het ook wil noemen, de muziek op 'Resonance Vibration Frequencies' fascineert, als je bereid bent om er rustig voor te gaan zitten. Een goede audio-installatie zal het luistergenot vergroten, want alles is knisperend helder opgenomen en uitgebracht als Hybrid SACD.

Herman te Loo

Bezetting:

Michael Baird (gongs, bellen, duimpiano's, objecten).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/yc4m5rzy>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

TROMBONE ENSEMBLE NABOU CLAERHOUT
Trombone Ensemble
 W.E.R.F. Records

Het orkest van de Belgische tromboniste Nabou Claerhout (1993) is tamelijk uniek in zijn soort. Zij vormde met vier andere jonge trombonisten en drie begeleiders (gitaar, bas, slagwerk) het Trombone Ensemble. In België, maar ook elders in Europa dwingt Claerhout veel respect af bij jazzliefhebbers. Oké, je moet wel van het geluid van de schuiftrompet houden want vijf van deze instrumenten samen is heel veel trombone. Claerhouts eerste cd met haar ensemble heet simpelweg 'Trombone Ensemble' en bevat zeven eigen stukken, die Nabou speciaal voor de trombonegroep schreef. Behalve uit België komen de blazers uit het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Duitsland. Als gast horen we de Amerikaanse trombonegrootheid Robin Eubanks, die niet alleen op de cd maar ook live met de groep in actie kwam op het Brussels Jazz Festival 2023.

Nabou kwam op het idee een eigen trombone-orkest te vormen tijdens haar studie aan het conservatorium Codarts in Rotterdam waar ze haar trombonedocenten Ilya Reijngoud en Bart van Lier met grote groepen trombonisten zag spelen. Het debuutalbum bevat hedendaagse jazz met uiteraard veel solo's voor de schuiftrompetten. Soms spelen de blazers cerebraal, warm en zacht; in andere stukken klinken de trombones pittig en kordaat.

Boeiend is dat de vijf blazers ieder voor zich een eigen 'stem' laten horen, maar dat ze in de gezamenlijke partijen een indrukwekkende, transparante en aantrekkelijke muur van geluid produceren. De composities zijn veellagig en Nabou varieert goed qua tempi, ritmiek, volume en dynamiek. Er is ook voldoende ruimte voor gitaar, bas en drums om zich solistisch te laten horen.

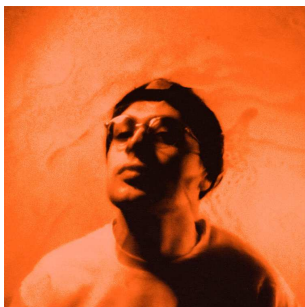
Hans Invernizzi

Bezetting:

Nabou Claerhout, Rory Ingham, Peter Delannoye, Nathan Surquin (trombone), Tobias Herzog (bastrombone, tuba), Gijs Idema (gitaar), Cyrille Obermüller (contrabas), Daniel Jonkers (drums) + Robin Eubanks (trombone).

Maak hier kennis met het Ensemble:
<https://tinyurl.com/y46w2tpk>

CORTO.ALTO
Bad With Names
New Soil x Bridge The Cap

Waanzinnig! Luister eerst naar het nummer 'Latency' van het gloednieuwe album 'Bad With Names' van corto.alto, hoor een volledige goed ingespeelde band heerlijk musiceren, en bekijk dan via onderstaande link de live-uitvoering van hetzelfde nummer en sta versteld van hoe drie uitstekende muzikanten zo'n vol en volwassen nummer kunnen produceren. Corto.alto is het pseudoniem van de Schotse multi-instrumentalist, componist en producer Liam Shortail. Hij brengt zoals hij zelf zegt, invloeden van hip-hop, breakbeat, electro, punk en jazz bij elkaar. Ik zou daaraan willen toevoegen: en klassieke kamermuziek, want zijn debuutalbum 'Bad With Names' opent met 'Intro for strings' en dan denk je even aan de strikkwartetten van Ravel. Shortail is van huis uit trombonist en heeft in veel jazzensembles gespeeld. Daarnaast speelt hij veel meer instrumenten, componeert hij en heeft hij ook al een indrukwekkende lijst van artiesten geproduceerd. Hij is de jongste (zestien jaar) afgestudeerde student van het Royal Conservatoire of Scotland, kortom een wonderkind! Maar waar wonderkinderen nogal eens struikelen over hun eigen virtuositeit en briljantie, slaagt Shortail er wonderwel in een volwassen en zeer afwisselend jazzalbum af te leveren. Zijn motto is: 'Limitation can be a creative force in a world where anything is possible ...' en Shortail zoekt die beperking soms in de omvang van zijn band, maar ook in de ogenschijnlijke eenvoud van zijn thema's en de opbouw van zijn nummers. Ik moet bij zijn muziek denken aan Snarky Puppy, maar waar Snarky Puppy soms wat overgeproduceerd en glad aandoet, houdt corto.alto een ruwe authenticiteit vast (luister naar 'Mechanisms'), die hem tot een supertalent maakt om de komende jaren te gaan volgen. Ik ben benieuwd hoe hij dit live gaat doen.

Jaap Lampe

Bezetting:

Liam Shortail (trombone, bas en 'other stuff') en onder anderen Graham Costello (drums), Matusz Sobieski (sax en toetsen), Fergus McCreadie (toetsen), Johnny Woodham (trompet, flugelhorn), James Copus (trompet) en Anoushka Nanguy (trombone).

Luister hier naar het nummer 'Latency':
<https://tinyurl.com/3kbny429>

MARIKE VAN DIJK NONET
Stranded
Zennez Records

Marike van Dijk pakt alles groots aan. Behalve op haar album 'Taking Flight' (een duet met pianiste Madeleine Cocolas), is altijd een grotere bezetting te horen. De saxofoniste (1982) schrijft uitgebreide suiteachtige composities en speelt die dus met grotere ensembles. Daarnaast componeert ze - volgens eigen zeggen - de 'bandsamenstelling'. Ze kiest precies die muzikanten die passen bij de composities. Ze omschrijft ze als 'ruimdenkende muzikanten die vrijelijk willen samenwerken en improviseren'. Dat levert een mooi en vooral spannend samenspel van uitgezette lijnen én improvisaties.

'Stranded', in een nonetbezetting, is het resultaat van de compositieopdracht die ze kreeg voor het North Sea Jazz Festival van 2020. Wegens de pandemie ging het festival niet door. Het album is in 2022 live opgenomen in het Bimhuis in Amsterdam. Maar er is geen publiek en dus geen applaus te horen. Wie tussen de lock-downs door over de wereld reisde, liep de kans onverhoopt ergens te stranden. Vandaar 'Stranded'. De negen stukken lopen over van creativiteit. Iedere keer staan één of meerdere muzikanten tegelijk in de spotlights. Dat laatste is vaak unisono. Het is een permanente uitdaging voor de luisteraar om te bepalen of wat gespeeld wordt helemaal uitgeschreven is, of juist geïmproviseerd. Want mengvormen komen ook voor.

Celliste Amber Docters van Leeuwen opent het album. En vlak de uiterst eigenzinnige gitarist Keisuke Matsuno niet uit. Wat een lef heeft hij! '24 Notes' is de langste en meest vrije track. Startend met knutselende elektronica en schijnbaar onbegrensde vrijheid, culmineert het in indrukwekkend samenspel van de twee drummers: Joost Kroon en Ted Poor. 'Stranded' is meer dan een toevallig opgenomen concert, het is een kunstwerkje.

Peter J. Korten

Bezetting:

Marike van Dijk (sopraan- & altsax), Ben van Gelder (altsax, fluit & basklarinet), Louk Boudesteijn (trombone), Keisuke Matsuno (gitaar), Jozef Dumoulin (piano), Amber Docters van Leeuwen (cello), Ruben Samama (bas), Joost Kroon (drums), Ted Poor (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/yabzfcyd>

DROOG 5
Rotterdam Grooves
Relatives Records

Vijf jaar geleden verscheen het debuutalbum van Droog 5, een nieuw kwintet rond toetsenspeler WillemJan Droog (bekend van het Nederlands/Britse The Relatives). Het werd dus hoog tijd voor een nieuwe plaat, en die ligt er nu met 'Rotterdam Grooves'. In het openingsstuk, 'Loose ends', maakt de groep duidelijk waar ze muzikaal staan. De oneven maatsoort en de tempowisselingen (met lekker veel verschillende slagwerkklanken) wijzen naar de progrock van de Canterbury scene, waaraan Droog zijn hart heeft verpand. Maar tijdens diens pianosolo verandert de ritmiek naar een Latin 'clave' om vervolgens een klassiek aandoende sfeer uit de mouw te schudden voor de solo van celliste Angelique Boel. Kenmerkend voor de hele cd is de klank van de sopraansax van Hans Rikken, die ook de meeste solo's voor zijn rekening neemt. Geestig is zijn bijdrage in 'Blek & Dekker', een typisch Hollands deuntje met een marsritme en rare geluiden. Het doet denk aan de hoogtijdagen van de Nederlandse impro uit de jaren zeventig, en eindigt met pseudo-publieksgeluiden. Voor 'Perpezac groove' pakt Rikken zijn basklarinet voor een brommende bijdrage aan de stevige progrock-groove die het album sterk afsluit. Geluidenman Jan van Rhenen zet er het geluid van een niet-afslaande pick-up achter, om de leeftijd van de bandleden stiekem te verklappen.

Herman te Loo

Bezetting:

Hans Rikken (sopraansax, klarinet, basklarinet), Angelique Boel (cello, altsax), WillemJan Droog (piano, keyboards), Stan Stolk (bas, basgitaar), Luuk Kranenburg (drums, percussie) + Jan van Rhenen (special effects)

Voor meer informatie en luistermogelijkheden:
<https://relativesrecords.com/>

DANIEL VAN DER DUIM
Gilgameš
ZenneZ Records

Op dit album met de titel 'Gilgameš' van componist en toetsenist Daniël van der Duim vloog ik niet meteen af. Het 'Epos van Gilgameš' is een van de oudste literaire werken. De oorsprong van dit epische gedicht ligt waarschijnlijk in het zuiden van Mesopotamië, rond 2100 voor Christus. Dat op muziek zetten in de vorm van een soort 'Gesamtkunstwerk' samen met beeldend kunstenaar Gerco Hiddink (Studio Hartebeest), riep qua muziek bij mij allerlei – naar later bleek onterechte - vooroordelen op. Ik moest in eerste instantie meteen denken aan meditatieve soundscapes en langdradig minimal music, die in mijn hoofd helaas vaak gekoppeld zijn aan Oosterse thema's. Hoe anders pakte het uit. Het openingsnummer 'The land of Uruk' begon aanvankelijk mijn vooroordelen te bevestigen, maar op 2 minuut 24 valt er langzaam een drum in, volgen een bas en blazers en ontwikkelt het nummer zich tot een soort slow jazzrock. Dat is misschien wel de juiste typering voor dit album 'easy jazzrock'. Maar op niveau, want de muzikanten zijn uitstekend en dat is - altijd weer fijn - heel goed te zien op de filmpjes die er circuleren op YouTube (zie de link onderaan). Tijdens concerten van deze epische muziek worden de beelden van Gerco Hiddink geprojecteerd en valt een en ander mooi samen. Voor de luisteraar thuis is er een begeleidend boek met de beelden van Hiddink erin. Maar ik kon ook heel goed genieten van de muziek alleen. Nooit geweten dat 'God perks' zo lekker kan swingen. Daar kwamen gedachten bij me op aan Blood Sweat and Tears en Chicago. En als het dan af en toe wat meer zweeft en ruimtelijk wordt zoals in het nummer 'Sjamasj dreams', is er de uitstekend trompettist Koen Smits die er een Oosterse solo à la Ibrahim Malouf overheen legt. Halverwege zetten bas en drums een fijne groove in en dan is de lange aanloop een mooie opmaat naar een lekker nummer met mooie soli van gitarist Prashant Samlal en saxofonist Loek van de Berg. In het nummer 'Forgotten heroes' (what's in a name?) krijgt drummer Willem Romers de gelegenheid te laten horen wat hij kan.

Ondertussen vertelt Daniël van der Duim wel met zijn muziek het epische verhaal van Gilgameš. Storytelling door middel van beeldende kunst en muziek is zijn streven en hij voert zijn project ook uit in theaters. Ondertussen zeg ik: funky gast, die Gilgameš!

Jaap Lampe

Bezetting:

Daniël van der Duim (toetsen), Loek van de Berg (sax), Koen Smits (trompet), Prashant Samlal (gitaar), Willem Romers (drums).

Luister en kijk hier naar 'Eternal flame':
<https://tinyurl.com/2p9fwj4t>

ELMAR FREY
Seven Colors
Jazz Fuel

In Nederland hadden we daar ooit het Amstel Octet voor: een middelgrote band die zo wendbaar is als een combo, maar evengoed – als je dat handig arrangeert – groots als een bigband kan klinken. De drijvende kracht achter de band, trompettist Edu Ninck Blok, wist een bezetting bijeen te houden die goed genoeg bleek om Chet Baker te begeleiden.

In Zwitserland hebben ze nu een naamloos septet onder leiding van slagwerker Elmar Frey. Hij schreef tevens de arrangementen en slaagt daarin precies deze contrasten te bereiken. Met het Amstel Octet heeft zijn band ook de solistische kwaliteiten gemeen. De solisten klinken als gerijpte muzikanten. Vallen met de deur in huis en zijn nergens bang voor. Met name trombonist Stefan Schlegel: blaast bijna zo wendbaar, lyrisch en moeiteloos-speels als Bart van Lier. De leider soleert als een tapdanser.

In de ensembles zetten ze hun ego's opzij en wordt er muziek gemaakt alsof ze ooit in de leer waren in de conservatorium-bigband onder leiding van – nu we het toch over deze familie hebben – Erik van Lier. Intoneren, 'blenden', dynamiek aanbrengen – ze kunnen het allemaal.

De broodnodige variatie is ook aanwezig. Er is een Monk-achtig thema, een stuk als van een funky brassband, een walsje, een vette blues en een groove-stukje à la Horace Silver. Schlegel schrijft zijn thema's meestal in de vorm van één, meerstemmige lijn.

Daarin zet hij zowel het laagste register van de trombone als de hoogste fluiten in; zo creëert hij inderdaad een breed klankpalet.

Geregeld doet de band denken aan de tijd van de westcoastjazz: kraakheldere arrangementen, spatgeïllustreerd gespeeld. Luchtig en lichtvoetig, maar tegelijk met een ritmesectie die helemaal 'in the pocket' is.

In een toelichting schrijft de leider dat hij geen 'overintellectuele' muziek wil maken. Wat hem er niet van weerhoudt om de band aan te prijzen als 'satte Blärsätze' en 'zeitlosem, groovendem Jazz mit bluesigem Touch'. Probeer dat maar eens uit te spreken.

Jeroen de Valk

Bezetting: Daniel Schenker (trompet), Stefan Schlegel (trombone), Christoph Grab, Rodrigo Botter Maio (saxen en fluit), Alessandro d'Episcopo (piano), German Klaiber (bas), Elmar Frey (drums).

Beluister deze formatie hier:
<https://tinyurl.com/59zx5vyy>

THE GHOST, THE KING AND I
We Got Rhythm/The Music Of George Gershwin
Eigen Beheer

Het is natuurlijk een doodzonde om een recensie te openen met informatie over de auteur. Alsof die er toe doet! Maar voordat u mij gaat vierendelen, toch even een opmerking voor degenen die mijn werk volgen, misschien al sinds eind jaren zeventig. Het zal zijn opgevallen dat ik vooral sympathie lijk te koesteren voor musici met een authentieke, zeer persoonlijke stijl, al is de techniek niet perfect. Denk aan Chet Baker en Ben Webster.

Daarmee is niet gezegd dat anderen buiten de boot vallen. In ieder geval niet Rob van Bavel. Want die beschikt over snelle, feilloze vingers. En die laat zich niet vastpinnen op één stijl. Sterker nog – zijn spel is een amalgaam van zowat alle gerespecteerde mainstreampianisten. Laten we zeggen: van Teddy Wilson tot Herbie Hancock, en vast nog wat verder. Daarbij komt nog de klassieke pianotraditie van de negentiende eeuw.

Dit alles leidt niet tot kleurloosheid. Ook de nieuwste cd van zijn trio The Ghost, The King and I, 'We Got Rhythm' is weer een waar feest. De piano heeft 88 toetsen, maar voor Van Bavel zouden het er twee keer zoveel mogen zijn. Kom maar op! Hij beschikt over de blijmoedige bravoure van Art Tatum of de jonge Lee Morgan. Alle remmen los, geen beperkingen.

Zo'n pianist leest natuurlijk als een raaf. Het spreekt dan ook bijna vanzelf dat dit eerbetoon aan Jacob Gershowitz (u kent 'm als George Gershwin) niet plaatsvond zonder een grondig onderzoek van de originele pianopartijen. De kenner hoort die terug in onder meer 's Wonderful', 'The blues' en de twee extra maten van het laatste A'tje van 'I got rhythm'. Want met wat akkoorden die lukraak op iReal Pro zijn gedumpt, doet hij het niet.

Het bovenstaande arrangeerde Van Bavel op eigen tijdje voor tevens gitarist Vincent Koning en bassist Frans van Geest. De gitarist houdt zich in, begrijpelijkerwijze, maar weet precies de nootjes en de akkoordjes te vinden die nog ter zake doen. De bassist kennen we als medegrondlegger van het Jazz Orchestra Of The Concertgebouw. Maar ook hier, in een klein combo, is hij waarlijk groots. Het gaat van pang!-pang!-pang!-pang! in de vlotte stukken, die hij met zijn stevige 'attack' voortstuwt, terwijl hij, al solerend in een blues, moeiteloos even in Ray Brown verandert. Dus óp naar de volgende vijftien jaar van dit trio, dat met deze cd de vorige vijftien jaar viert.

Jeroen de Valk

Dit album is uitsluitend verkrijgbaar via www.robvanbavel.com, of voor de downloadversie: www.robvanbavel.bandcamp.com.

Bezetting:

Rob van Bavel (piano),
 Vincent Koning (gitaar), Frans van Geest (bas).

Het trio live in Seoul:
<https://tinyurl.com/2cay9shb>

CARMEN GOMES INC.
Stones In My Passway
CGi 2023

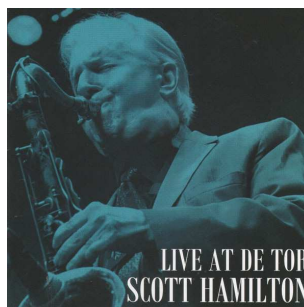
'Stones In My Passway' is deel twee van een project waarmee Carmen Gomes Inc. de muzikale nalatenschap van Robert Johnson nieuw leven in blaast. Even voor wie bij de naam Robert Johnson niet direct een lampje gaat branden; in het korte leven van Robert Johnson speelde hij zeer Spartaanse blues uit de Delta en zijn muziek is in 1936 en 1937 in twee sessies opgenomen; 29 nummers in het totaal. Johnson overleed onder verdachte omstandigheden in 1938. Het is zijn kleine oeuvre dat vele beroemde popmuzikanten heeft geïnspireerd, onder wie de Rolling Stones, Tina Turner en Eric Clapton, om er maar een paar te noemen. Carmen Gomes en haar band hebben hun eerbetoon aan Johnson grondig aangepakt. Ze gaan terug naar de oorsprong, de Mississippi-delta. Je voelt in hun versies van Johnsons stukken de klamme, zwerterige lucht in de onheilspellende donkere louches clubs, waar de blues werd afgewisseld door zuipfestijnen en vechtpartijen. Het vijfde lid van de band van Gomes is de opname-acrobaat Frans de Rond, die heel veel sfeer in de opnames heeft gebracht. Een trouvaille zijn de korte sfeerstukjes tussen de nummers, waarbij je, als in een hoorspel, wordt meegenomen naar de plaats des onheils. Zo opent de cd met een prachtig intro waarbij een passerende trein, windgeruis en een enkel gitaarakkoord je meeneemt naar het diepe zuiden van de States. Carmen zingt de klasieke blues zonder opsmuk, maar zeer intens en recht uit het hart. Dat ze kan zingen is inmiddels geen geheim, gezien haar klinkende discografie en lange lijst van succesvolle optredens. Haar band - Folker Tettero op gitaar, Peter Bjørnild op bas en Bert Kamsteeg op slagwerk - heeft dit repertoire volledig in de vingers. Het lome tempo wordt geweldig mooi uitgebuit, waarbij elke muzikant spaarzaam, maar met autoriteit zijn zegje doet. Frans de Rond heeft de hele setting zo vastgelegd dat je het spel van deze rasmuzikanten meebeleeft. Een flinke slinger aan de volumeknop maakt de muziek nooit te luid, alleen maar intens. Met deze uitgave is er weer een imponerend goed album aan Carmens discografie toegevoegd. Mijn voorstel is koop zowel deel een als deel twee. Ze doen niet voor elkaar onder en worden met de tijd alleen maar dierbaarder.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Carmen Gomes (vocals), Folker Tettero (gitaar), Peter Bjørnild (bas), Bert Kamsteeg (drums).

SCOTT HAMILTON
Live At The Tor
Timeless

Zo'n tien jaar terug schreef ik liner notes voor een Scott Hamilton-album die door een ambitieuze tourmanager compleet werden herzien. Achteraf gezien was die ingreep niet helemaal zinloos. Ik was kort ingegaan op de jazzpolitie, die Hamilton ooit keihard had aangepakt. Die passages haalden de inlay niet; dat zal wel toeval zijn, maar zo werd voorkomen dat oud zeer naar boven werd gehaald.

Wie luistert naar 'Live At The Tor', denkt inderdaad: wat doet het ertoe dat Hamilton ooit totaal niet 'deugde'? De hetze eindigde in de jaren tachtig. Hamilton werd daarna zelf nét zo'n grijze eminentie als de veteranen van de swing-era met wie hij opgroeide.

Hij wordt volgend jaar zeventig, woont al tientallen jaren in Europa - tegenwoordig in Florence - en trekt van daaruit de wereld rond, overal oerdegelijke jazzconcerten gevend. Tenorspel uit de hoogtijdagen van Prez, Hawk, Ben Webster, Flip Phillips en vast ook wat Zoot Sims. Hij is nooit uit vorm en sluit zijn concerten niet af zonder een ovatie en ten minste één toegift.

Ook is hij altijd hoffelijk tegenover zijn medemuzikanten, 'every inch a professional'.

Hij musiceert bij voorkeur met relatief 'moderne' ritmesecties zoals die van Rein de Graaff. Gelukkig zijn daar de nodige liveopnamen van. Verscheen in 2013 'Live At The Jazzroom', nu krijgen we 'Live At The Tor'. In 2004 opgenomen, niet eerder uitgebracht en van dezelfde tijdloze kwaliteit als vrijwel al zijn concerten. Een variatie op 'I got rhythm' met een ferm doortikkende slagwerker, 'Easy to love' als aanstekelijke 'medium groove' en 'Old folks' als smeulige ballad. Hamilton blaast onvermoeibaar chorus na chorus, met een sound die niet luid maar wel verzorgd is. Het enige wat je zou kunnen aanmerken, is dat hij zich altijd binnen vertrouwd terrein begeeft. Ook al is hij bijna vijftig jaar beroepsmuzikant en ook al meldt zijn discografie inmiddels zo'n 75 albums die hij alleen al als leider opnam. Je moet niet als een verzamelaar naar compleetheid streven. Maar waarom zou je ook.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Scott Hamilton (tenorsaxofoon),
 Rein de Graaff (piano),
 Marius Beets (bas),
 Eric Ineke (drums).

Scott Hamilton live (september 2023):

<https://tinyurl.com/wcivdy4e>

JAZZRAUSCH BIGBAND Mahler's Breakdown

ACT

Het blijft een interessante uitdaging: klassiek werk omtoveren in jazz. De Duitse Jazzrausch Bigband onder leiding van trombonist Roman Sladek heeft zich op grote orkestwerken uit de negentiende eeuw gestort. Eerder kwamen Bruckner, Beethoven en Brahms aan de beurt. In het nieuwe album gaat het om de vijfde symfonie van Gustav Mahler, uit 1904, plus een deel van diens derde symfonie uit 1896. Leonhard Kuhn vervaardigde de bigbandarrangementen van deze laatromantische monumentale muziek, onder het motto 'Mahler's Breakdown'. In de Jazzrausch Bigband spelen vier rietinstrumenten, twee trompetten, drie trombones, een tuba, piano, bas en drums. De bassist en de pianist hanteren ook synthesizers.

In zijn doorwrochte arrangementen combineert Kuhn de bigbandsound met elektronica. Dat houdt onder meer in dat onder de orkestpassages en onder de solo's vaak strakke elektronische technohouse-beats klinken. Hoewel het geluid daarvan soms wordt gevarieerd, gaat het regelmatig van bùm-bùm-bùm-bùm. Alle muziek wordt gespeeld in hetzelfde tempo van 120 beats per minuut; alleen in het vierde deel ligt het tempo iets lager. Het idee achter de techno-beats is, blijktens de 'liner notes', dat er dansmuziek tot stand wordt gebracht.

Zelf denk ik dat de op zichzelf bijzonder fraaie, goed uitgekende, arrangementen en de sterke daarin verweven jazzsolo's nog wat meer aan muzikale overtuigingskracht zouden winnen zonder die toegevoegde techno-beats. Om het - toepasselijk - in het Duits te zeggen, op mij komen ze enigszins over als een 'Fremdkörper'. Maar hoogstwaarschijnlijk denken liefhebbers van techno-house daar anders over en gaat men in de danszaal voor de verandering eens op muziek van Mahler uit zijn dak.

Ruud Bergamin

Bezetting:

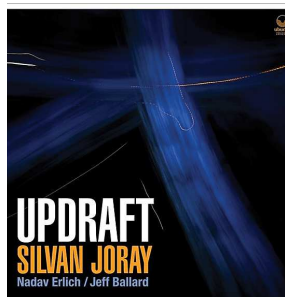
Jazzrausch Bigband o.l.v. Roman Sladek.

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2878hfb6>

SILVAN JORAY Updraft

Ubuntu Music

In de overvloed van nieuwe jazzmuzikanten wordt er weleens eentje over het hoofd gezien. Deze Zwitserse gitarist maakt momenteel furore in New York. Ondanks zijn speelijver - hij trad vaak op in onze buurlanden - heeft hij nog nooit een podium in Nederland beklommen. Dat gaat vast veranderen door deze cd 'Updraft'. Silvan Joray speelt op het album in triobezetting met de Israëlische bassist Nadav Erlich en Jeff Ballard, een grootheid op percussie. Al direct in het nummer 'Kokodrillo' word je meegezogen in een wiegende 'drive' met een mooie open structuur. De stuwende bas en de polyritmische drumpartij creëren een bodem waarop Silvan Joray kan schitteren. Uit zijn gitaar haalt hij een luchtige, open sound die past in de traditie van de swingende jazzgitaar. Het merendeel van de stukken zijn door hem geschreven, maar wel met de aantekening dat er voor zijn bandleden veel ruimte is voor improvisatie. Opvallend is ook het prachtige geluid van bassist Erlich. Hij wordt daarbij geholpen door de sublieme opnamekwaliteit, die alle instrumenten los van elkaar in de ruimte plaatst. Dat drummer Jeff Ballard ook hier zijn naam weer waarmaakt is niet verwonderlijk. Het moet een feestje zijn geweest om deze fraaie nummers voor het eerst op de plaat te zetten. Er zitten twee fraaie superkorte vrije improvisaties bij, getiteld 'Morning breeze' en 'Evening breeze'; twee zeer beeldende pareltjes. En dan krijgt u als afsluiter nog de Cole Porter-swinger 'At long ast love' voorgeschoteld; voorwaar geen straf om deze cd te mogen recenseren.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Silvan Joray (gitaar),
Nadav Erlich (bas),
Jeff Ballard (drums).

Bekijk hier een video over het album:

<https://tinyurl.com/5688b99m>

LAGE LUND QUARTET

Most Peculiar

Criss Cross Jazz

Jazzgitarist Lage Lund (1977) woont en werkt sinds 1995 in de VS, maar is afkomstig uit Noorwegen. Tijdens corona keerde hij met zijn jonge gezin terug naar zijn geboorteland. Door de omstandigheden gedwongen stortte hij zich op het schrijven van nieuwe stukken. Zijn geesteskinderen vonden hun weg naar de cd 'Most Peculiar', waarop Lage te horen is met pianist Sullivan Fortner, bassist Matt Brewer en drummer Tyshawn Sorey. Het is alweer het zesde album dat Lund maakte voor het label Criss Cross Jazz.

De dochters van Lage, in 2020 vijf en zeven jaar oud, konden niet naar school. Hun ouders bedachten daarom zelf een onderwijsprogramma dat ze de meiden thuis konden geven. Vader en moeder verzonnen allerlei thema's, variërend van olifanten tot het oude Egypte en van bomen en paarden tot het Stenen Tijdperk. Lage benutte de thema's om melodieën te schrijven, die in uitgewerkte vorm te horen zijn op 'Most Peculiar'. De oorspronkelijke deuntjes zette Lund meteen op YouTube.

"Het was goed voor mijn geestelijke gezondheid", zegt Lund in de 'liner notes'. "Toen het touren voorbij was en er niemand was om mee te spelen, wilde ik mezelf een taak geven en aan het eind van de dag het gevoel hebben dat ik iets tastbaars had gedaan." De tien prettig in het gehoor liggende tracks op de nieuwe plaat ontstonden op een organische manier. De cd staat vol met moderne jazz met uiteraard een hoofdrol voor de lyrische Lund. En zo leverde de pandemie toch nog iets moois op.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Lage Lund (gitaar),
Sullivan Fortner (piano),
Matt Brewer (bas),
Tyshawn Sorey (drums).

Beluister het album hier:

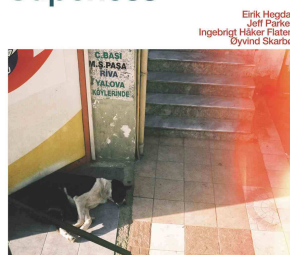
<https://tinyurl.com/45zwey6u>

SUPERLESS

Superless

Øyvind Jazzforum

Superless

Een van mijn bronnen voor nieuwe muziek, de nieuwsbrief van het Bimhuis (lees die nieuwsbrief!), kondigde de nieuwe band Superless aan met onder anderen gitarist Jeff Parker. Parker ken ik van de progrock band Tortoise, maar ook van zijn geweldige coronaproject 'Mondays At The Enfield Tennis Academy' (zie JF 388). Dus even luisteren naar 'Superless' en het gelijknamig debuutalbum. Vanaf de eerste noten was ik plat: wat een gave nieuwe muziek!

Ter voorbereiding van een recensie lees ik veel over een groep en het te recenseren album, maar ik probeer altijd een eigen mening, beschrijving en toon in mijn recensies aan te brengen. Sommige quotes zijn echter te mooi en veelzeggend om te negeren en dan rijst de vraag: overnemen of niet? Deze komt rechtstreeks van de band zelf: "Superless is an ensemble in splits; with one foot deeply rooted in jazz history, while the other slips around, trying to gain a foothold somewhere between post-rock and Messiaen."

Het kwartet debuteerde op het Nattjazz Festival 2022 in Bergen, Noorwegen. De man die de band bijeenbracht is de Noorse drummer Øyvind Skarbø. Op saxofoon én synthesizer herkennen we Eirik Hegdal, uit Gard Nilssen's Supersonic Orchestra. In die band speelt ook Ingebrigt Håker Flaten, die we ook kennen als contrabassist en basgitarist uit de invloedrijke Scandinavische bands Atomic en The Thing. Naast deze drie Noren schittert gitarist Jeff Parker, die naam maakte in de jazz- en improvisatiescene van Chicago en, als gezegd, als lid van de post-rockband Tortoise. Superless opent met 'Pompel' een snelle lichtvoetige dans van sax, gitaar, drums en bas met in het midden een vervormde gitaarsolo, die het heerlijk doet over de voortdenderende ritmetrein. Op driekwart verandert het snelle ritme ineens in een lome groove die het nummer een volledig andere kleur geeft. Die afwisseling in kleur tekent het hele album. De nummers variëren van Afrobeat ('Baba Mansour'), via jazzrock ('Once upon a time in Bollywood') tot pure jazz ('Julesong') en zelfs een vorm van freejazz ('Theme for Superless'). Superless: vanaf de eerste tot de laatste noot een verrassing. **Jaap Lampe**

Bezetting:

Eirik Hegdal (saxen, basklarinet, synthesizer),
Jeff Parker (gitaar), Ingebrigt Håker Flaten (akoestische en elektrische bas), Øyvind Skarbø (drums, percussie).

Luister en kijk hier naar Superless:

<https://tinyurl.com/2r8ym3dz>

JASPER SOMSEN
Invites Paul van der Feen
& Bert van den Brink
Challenge Records

We hebben dat allemaal weleens meegemaakt. Je staat op de Bühne of zit in het publiek en het dak gaat eraf. Wát wordt er geweldig gespeeld! Gelukkig zijn er opnamen van. Maar die vallen vies tegen, op de katerige volgende ochtend. De ballads klinken als sentimenteel gepiel en de uitbundigste momenten als de Vlooiënmaars, gearrangeerd voor doedelzak en cementmolen. De wijze les is dat het voor een plaatopname goed werkt om gereserveerd, gedisciplineerd te spelen. De heftige emoties komen later wel, bij de luisteraar.

Jasper Somsen (50), een internationaal aan de weg timmerende bassist, weet zoiets natuurlijk. Al kreeg hij dit live-album een beetje in de schoot geworpen. Sinds 2014 leidt hij de serie 'Jasper Somsen Invites' in grandcafé Loburg te Wageningen. De genodigden op 30 maart 2023 waren altsaxofonist Paul van der Feen (Metropole Orkest) en pianist/alleskunner Bert van den Brink.

De soundcheck liep zo goed, dat ze besloten het concert degelijk op te nemen. Daaruit liet zich later moeiteloos een uur jazzy kamermuziek destilleren. De vibe van deze bijzondere donderdagavond komt volledig over in de huiskamer.

De altsaxofonist klinkt klassiekerig, een beetje als een vroege Lee Konitz en zeker niet als Bird. Van den Brink – hier achter de elektrische 'Vintage Vibe Piano' – is een duizelingwekkende virtuoos maar speelt dienend en voedend in de ensembles. Somsen beschikt over de vaardigheid in alle registers die je verwacht van iemand die geregeld – zoals in duo's en trio's met Enrico Pieranunzi – de Scott LaFaro-rol vervult. Hij kan echter ook stevig 'walken' zodra dat gewenst is.

Voortdurend wordt een andere afslag genomen dan je zou verwachten. 'Work song' begint quasi-aarzelend. Je hoort de musici denken: na het thema meteen heftig gaan swingen, zoals gewoonlijk? Nee, juist niet dus. De musici tasten elkaar af, totdat de pianosolo als vanzelfsprekend in een funky ritme gaat. Die 'groove' wordt vervolgens al net zo vanzelfsprekend afgebroken en weer opgetuigd.

Eveneens grillig verloopt 'All the things you are'. Eerst een ondoorgrondelijk piano-intro, waarna de eerste luisteraar die het stuk herkent zijn vinger mag opsteken. Ook hier keert de pianist de akkoorden binnenstebuiten, zonder ook maar één tel te missen. In 'My one and only love' klinken de eerste, parelende pianonootjes als kerstklokjes, waarna het langzaamst denkbare tempo wordt ingezet. Tussen de basnoten kun je de lakens ophangen. De altsolo wordt nog net niet sentimenteel, want Paul kan het niet even niet laten.

Dit alles is mogelijk dankzij iets wat mij destijds Victor Kaihatu inpeperde: "Luisteren is zeker zo belangrijk als spelen."

Jeroen de Valk

Bezetting:

Paul van der Feen (altsaxofoon),
 Bert van den Brink (elektrische piano),
 Jasper Somsen (bas).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/mpkbh6ws>

SOPHIE TASSIGNON**Khyal****W.E.R.F. Records**

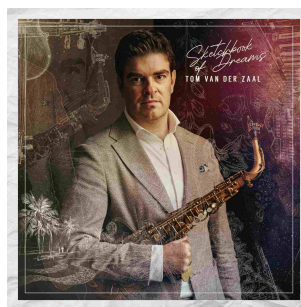
Vocalisten die in het Arabisch zingen, maar die taal niet als moedertaal hebben, zullen dun gezaaid zijn. De Belgisch-Duitse Sophie Tassignon raakte betrokken bij een asielzoekerscentrum bij haar in de buurt in Berlijn, en besloot Arabisch te leren. 'Khyal' (hetgeen zoveel betekent als 'een verlangen naar het verleden') is zowel de naam van haar band als van haar eerste Arabische album. In acht goed geschreven songs legt ze de link tussen Arabische muziek, jazz en (een scheut) pop. Met een aantal vaste waarden uit de Berlijnse jazz- en improscene, zoals saxofonist Peter van Huffel en basgitarist Roland Fidezius (beiden bekend van Gorilla Mask) heeft ze een hecht kwintet geformeerd dat makkelijk switcht tussen songbegeleiding en bevlogen solistische bijdragen. Tassignon zelf heeft behalve een heldere zangstem ook de beschikking over improvisatietalent en gebruikt haar stem regelmatig als instrument. Gast Lina Allemano (trompet) vormt in een drietal nummers een fijn koppel met Van Huffel, wiens baritonsax ook in de andere tracks de stem van de bandleider omdanst en omhelst. De songs van 'Khyal' zijn goed in balans tussen emotionaliteit en ingetogenheid. Jammer dat alleen de teksten van Tassignon zelf in Engelse vertaling in het cd-boekje staan, en die van Mohammad Mallak niet.

Herman te Loo**Bezetting:**

Sophie Tassignon (zang, composities), Peter van Huffel (altsax, baritonsax), Hub Hildenbrand (gitaar), Roland Fidezius (basgitaar), Mathias Ruppig (drums) + Lina Allemano (trompet).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://werfrecords.bandcamp.com/album/khyal>

TOM VAN DER ZAAL**Sketchbook Of Dreams****Music-Factor**

De Haagse altist Tom van der Zaal (1987) kon in coronatijd, net als veel van zijn collega's, niet optreden. Hij stortte zich daarom op het schrijven van nieuwe stukken. Het resultaat is de cd 'Sketchbook Of Dreams', een project dat vele muzikale wegen inslaat en beïnvloed is door uiteenlopende genres. Er zijn duidelijke cross-over invloeden hoorbaar uit stijlen als klassieke, Braziliaanse en jazzmuziek, maar ook de filmische benadering en setting is een essentieel onderdeel van het samenspel.

Op het album speelt Tom als vanouds met zijn eigen kwartet, maar aangevuld met een strijkersgroep, geleid door Rob Horsting. Op de plaat staan zes stukken, waarvan vier van de hand van Van der Zaal. De cd begint ingetogen met de titeltrack - een minisuite - waarin de strijkers domineren. Daarna bewijst Van der Zaal dat de bebop nog steeds relevant is. Tom presenteert een breed scala aan muzikale uitingen waarbij de strijkers een rustgevend tegenwicht bieden tegenover de uitgelaten jazzers.

Zelf spreekt Van der Zaal over een samenwerkingsproject met 'lyrische, melancholische, intense en cinematografische muziek, geworteld in de traditie'. De combi van een swingend jazzcombo met klassieke blazers heeft veel moois opgeleverd. Tom is duidelijk een bewonderaar van Benny Carter, Johnny Hodges en Charlie Parker als hij met zijn kleine clubje in de weer is, maar met de strijkers erbij ontloopt hij zich ook als een lyrische altist.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Tom van der Zaal (altsax), Rob van Bavel (piano), Matheus Nicolaiewsky (bas), Tim Hennekes (drums), Esther Wustenhoff, Milka Maloteaux, Marina Meerson, Annelieke Marselje, Evelien Jaspers, Ephraïm Feves, Nina Zuure (viool), Eduard Ataev, Mark Mulder (altviool), Marjolein Nieuwenkamp, Dionne Nijsten (cello).

Luister hier naar het titelnummer:

<https://tinyurl.com/3usrtjz6>

JAZZ OP HET PODIUM

FESTIVAL ROCKIT

Datum en plaats:

11 november 2023,
De Oosterpoort, Groningen.

Het Groningse festival Rockit, dat genoemd is naar de hitsingle van Herbie Hancock's plaat 'Future Shock', promoot zich als 'a journey into jazz and beyond'. En de programmering was daar ook deze vijfde editie weer naar. Dit is geen festival met doorsnee jazz en vrije improvisatie alleen. Nee, er wordt hier ook gezocht naar andere raakvlakken. Dat leverde een interessant en gevarieerd, maar vooral ook een jong publiek op. Rockit laat zien dat jazz allesbehalve voor 'ouwe lullen' boven de 55 is, een leeftijdscategorie waartoe ik overigens zelf ook behoort...

Jong publiek stond er zeker bij een van de openingsacts, de Londense **Doom-Cannon**. Hij bracht muziek die herkenbaar uit de Londense scene stamt, die we kennen van Alfa Mist en saxofoniste Nubya Garcia. Gesoleerd wordt in deze muziek in een grote muur - in positieve zin - van geluid. Saxofonist Ahnansé speelde solo's die duidelijk ingrediënten hadden van tenoristen als John Coltrane en Joshua Redman (vorig jaar de headliner op Rockit). Alleen het totaalgeluid van de Engelsen, ook tijdens solo's, is geheel anders.

Domi & JD Beck waren te gast bij het **Metropole Orkest**, onder bezielende leiding van Jeff Buckler. Virtuozes stukken werden afgewisseld met komische 'streetwise'-aankondigingen, waarin uitdrukkingen als 'a lot of fucked up shit' en 'messed up' veelvuldig gebruikt werden. Het plezier straalde er het hele concert vanaf. Zo brachten ze een interessante versie van 'Giant steps', waarin vooral de Franse toetsenist Domi opviel. Overigens was er ook een mooie solo op bugel van orkestlid Rik Mol. En ook hier weer vrolijkheid. 'Giant steps' was hernoemd naar 'Giant balls'. En 'balls' hebben deze musici wel. Zo af en toe leek het duo het wat al te bont te maken en kreeg het een strenge blik van dirigent Buckler, die het Metropole met strakke hand leidde. Trompettist **Theo Croker**, kleinzoon van Doc Cheatham, is na zijn periode in straight-ahead jazz, nu de 'beyond'-weg ingeslagen. Dit resulteerde in explosieve muziek, waarin toch de 'old-school' nooit ver weg is.

[vervolg op de volgende pagina...](#)

Domi & JD Beck onder het wakend oog van Metropole-dirigent Jules Buckley. (Foto: Daantje Burger)

Scary Pockets-bassist Nick Campbell soleert. (Foto: Daantje Burger)

Publiekstrekker Marcus Miller.
(Foto: Daantje Burger)

Yuri Honing bracht met zijn Peace Orchestra gitarist Maarten van de Grinten mee naar Groningen en dat resulteerde regelmatig in een energieke uitspatting. Ook speelde Glenn Gadum Jr een uitstekende rol op bas. Gaddum was overigens later met drummer Yoran Vroom terug te zien bij de super-virtuoze gitarist **Timuçin Şahin**. De Turkse gitarist schitterde vooral in zijn fretloos spel.

Scary Pockets vulde daarna de grote zaal van de Oosterpoort (Enterprise). Dit muzikantencollectief steekt bekende nummers in een nieuw jasje. Ze speelden dus geen eigen nummers en waren daar ook heel duidelijk in: "We didn't write these songs. We just play them better." En er werd naar Marcus Miller verwezen met een serieuze bassolo door Nick Campbell. Die was dit jaar de publiekstrekker. Zaal Enterprise stroomde vol voor dit concert. **Miller** bracht, zoals we ook van hem verwachten, een uitstekende show, met een band die liep als een geoliede machine.

Butcher Brown, het jazzkwintet uit Richmond, Virginia, sloot het festival af. De vijf brachten een gezonde mix van jazz, funk en hiphop, met veel elektronica. De interactie tussen toetsenist DJ Harrison en saxofonist Marcus Tenny was erg goed. Tenny dubbelde overigens ook nog eens succesvol op trompet. Rockit heeft een solide plek veroverd binnen de Nederlandse jazzfestivals. Het is een mooi en verrassend festival. En de vijfde editie liet vooral zien dat er voor jazz wel degelijk een jong en vooral enthousiast publiek is! **Bart Hollebrandse**

De band van Theo Croker. (Foto: Daantje Burger)

Yuri Honings Peace Orchestra met gitarist Maarten van Grinten.
(Foto: Daantje Burger)

THURSDAY NIGHT BIGBAND MAASTRICHT

Bezetting:

Daniel Daemen, Lieven Cambre, Rob Sijben, Peter Hermesdorf, Evert Hoedt (saxen), Antoine Colin, Romano Diederer, Koen Smits (trompet), Jel Jongen, Jos van den Heuvel, Ron Olischlager, Ruud Sommers (trombone), Mike Roelofs (piano), (bas), Joeri Kalkhoven, Jerome Cardynaals (drums)
+ Ruud Breuls (trompet, bugel).

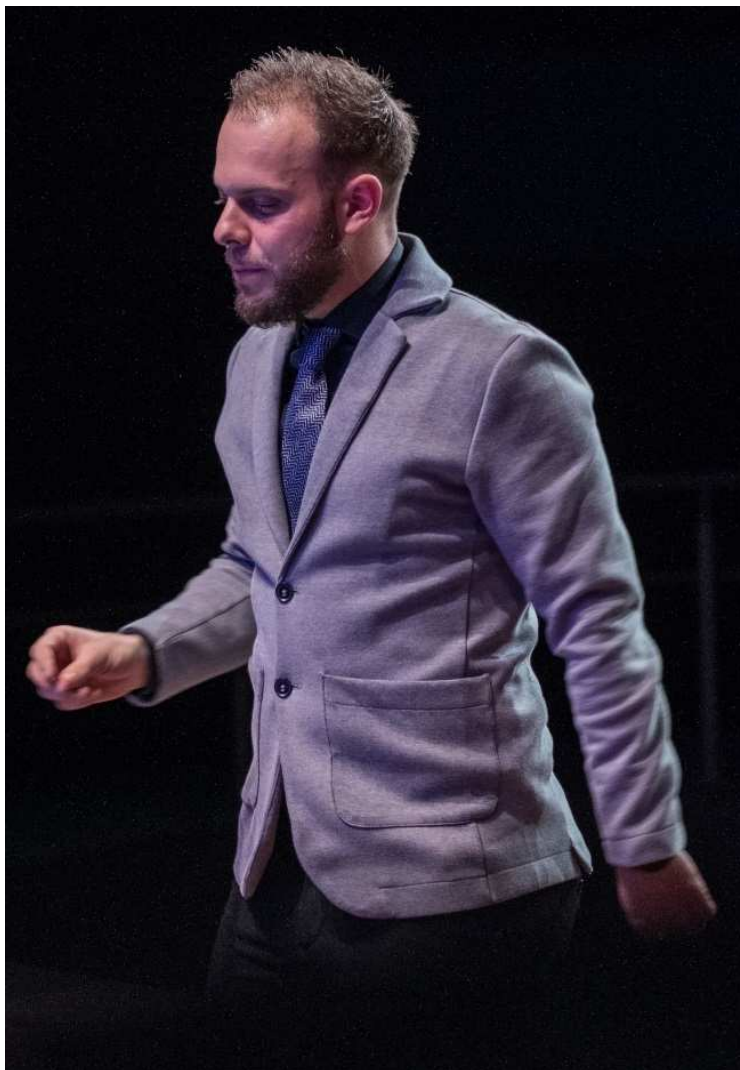
Datum en plaats:

3 november 2023,
Oranjerie, Roermond.

Op 3, 4 en 5 november vond de tweede editie van het Klankkleurfestival plaats in het vernieuwde theater De Oranjerie in Roermond. De organiserende Stichting Klankkleur Limburg zet zich in voor een levendige amateurcultuur. In het kader van een van de speerpunten, namelijk samenwerking, ontmoeten amateurs en professionals elkaar tijdens de openingsavond van het festival. Daarop werd het thema 'Limburgers komen naar huis' vormgegeven door de eerder dit jaar opgerichte Thursday Night Bigband Maastricht onder leiding van Dave Vreuls, samen met de 'vocal groups' Seven en Fusion. Limburger Ruud Breuls, lid van de WDR Big Band, was 'naar huis gekomen' om als gastsolist op trompet en bugel mee te doen.

Trompettist, componist en arrangeur Dave Vreuls was de bevoegde leider van het geheel. Hij is geboren en getogen in het Maastrichtse, maar verliet de provincie om aan het Amsterdamse conservatorium bij Ruud Breuls te studeren. Inmiddels is Vreuls alweer vijf jaar trompettist in de Danish Radio Bigband. Vreuls startte in september 2023 tijdens Thursday Night Bigband Sessions in Maastricht - volgens Dave de mooiste stad van het land - met het 'terughalen' van Limburgse jazzhelden (musici als trombonist Jel Jongen (Jayhorns), saxofonist Leo Janssen (Metropole Orkest), trompettist Rob Bruynen trompet (WDR Big Band)). De band komt vijf keer per jaar bij elkaar om op hoog niveau de jazz zowel plaatselijk als in de euregio aan te jagen.

[vervolg op de volgende pagina...](#)

Dave Vreuls leidt de Thursday Night Bigband.
(Foto: Harrie Vrencken)

Pianist Mike Roelofs van de Thursday Night Bigband tijdens het optreden met zanggroep Fusion. (Foto: Harrie Vrencken)

Het concert op 3 november startte zinderend. Vanaf het begin stond de Thursday Night Bigband aan! Vreuls droeg als bandleider merkbaar energie over en zorgde voor muzikale expressie. Bijna elk lid van de bigband kwam een keer aan bod als solist. Ruud Breuls liet als gastsolist horen dat hij onmiskenbaar een van de beste trompettisten is die ons land rijk is. Met een fraaie trompettoon en dan weer 'velvet' op de bugel manoeuvreerde hij intens spelend door de composities en improvisaties.

Leider Vreuls is een enorme fan van de Kenny Clarke-Francy Boland Big Band, die altijd met twee drummers werkte. Ook de Thursday Night Bigband heeft er twee. Ze voeren geen 'battles', maar vullen elkaar aan: de ene op de 'ride' en de ander met brushes op de 'snare'. Er is geen enkel moment te veel drums aanwezig. Frappant is dat de bezetting geen gitarist telt. Nee, geen afmelding, maar een bewuste keuze bij dit repertoire. Toch miste ik een gitarist bij enkele nummers.

Dan de samenwerking die Klankkleur Limburg beoogt. Gestart werd met Fusion dat zich als close-harmonykoor presenteerde in combinatie met de bigband. Dirigente Esther Zaad is uitermate solide en inspirerend. Het koor zong fraai. De combinatie met bigband was echter iets onwennig, maar zeker geslaagd. Vocal group Seven stond nog iets onwenniger met de bigband op het podium. In het begin was het wat voorzichtig allemaal. Maar de muziek was zeker passend en mede door de opzweepende dirigent Paul Voncken was het geheel opgewekt. De timing bleef evenwel lastig in het samenspel met de bigband en voelde wat teveel 'naar voren'. Tijdens de werken die beide zanggroepen zelfstandig ten gehore brachten was geen sprake van onwennigheid en werd op hoog niveau gezongen. Al met al was de gehele avond een feestje waar elke minuut van het afwisselende programma fraai werd gemusiceerd. Een groot compliment dus voor de nog (relatief) jonge trompettist Dave Vreuls (1-4-1994), die op energieke wijze de bigband leidt en de muzikanten inspireert. Deze formatie is het waard om ook buiten Limburg gehoord te worden.

Ralf Jacobs

Meer informatie over de Thursday Night Bigband:
<https://tinyurl.com/3due85hw>

Gastsolist Ruud Breuls. (Foto's: Harrie Vrencken)

Bassiste en trompetsectie van de bigband.
 (Foto: Harrie Vrencken)

VARIA

Rein de Graaffs favoriete platen

Trompettist Lee Morgan, saxofonist Hank Mobley, trompettist Clifford Brown en saxofonist Stan Getz staan bovenaan in de Top 10 Jazzplaten Aller Tijden van pianist Rein de Graaff. Het lijstje staat afgedrukt in het novembernummer van *Bühne*, het cultuurmagazine voor de drie noordelijke provincies. 'Introducing Lee Morgan' met het Hank Mobley Quintet (1956, Savoy) staat op één. Nummer twee is het album 'In Concert' van Max Roach & Clifford Brown (1955, GNP). De Graaffs top drie wordt gecompleteerd door 'Interpretations' van het Stan Getz Quintet (1953, Norgran). Alle platen in de top tien komen uit de jaren vijftig. De eerste en enige pianoplaat in het lijstje staat op zes: 'Jazz Giant' van Bud Powell (1950, Norgran). De Graaff houdt niet zo van pianoplatten, vertelt hij in *Bühne*: "Ik luister amper naar pianisten, bijna uitsluitend naar blazers. Bij pianotrio's val ik in de regel in slaap. Muziek van Art Tatum of Oscar Peterson, de beste pianist ooit, dat is van zo'n constant hoog niveau dat het saai wordt. Muziek moet schuren, het moet af en toe instorten en zich weer oprichten, er moet iets gebeuren." Eigenlijk nam Rein de Graaff in 2019 na veertig jaar tournees afscheid van het podium, maar sindsdien duikt hij nog regelmatig op: "In de jazz ben je denk ik nooit echt gestopt. Dit najaar doe ik nog wat concerten met een all-star groep van altsaxofonisten. Ook staan er optredens met Scott Hamilton in de agenda." De Graaff vermoedt dat hij de laatste bebop-pianist van Nederland is: "De jongere generatie is beïnvloed door mannen als Chick Corea en Herbie Hancock. Geweldig goed hoor, maar anders dan de muziek waar ik mee opgroeide. De bebop is zo goed als verdwenen. Er wordt in geswingd en dat vinden veel jonge muzikanten ouderwets." Zelf is Rein de Graaff wat stijl betreft schatplichtig aan Horace Silver ('veel van opgepikt') en Bud Powell ('uiteraard'). Als 81-jarige kijkt hij met 'blijdschap' terug op zijn muzikale loopbaan: "Ik denk dat ik in al die jaren wel een herkenbare stijl heb ontwikkeld. Daar heb ik dan zestig jaar over gedaan. En na zestig jaar jazz is het mooi om te kunnen zeggen: 'ik ben er nog'."

Beluister hier de nummer 1 van Rein de Graaff: 'Introducing Lee Morgan':
<https://tinyurl.com/48bu36cv>

Conservatorium van Amsterdam

12 HOURS OF JAZZ

2/12/23

12 AM TO 12 PM

OVER 90 BANDS | OOSTERDOEKSKADE 151

AMSTERDAM

FREE ENTRANCE

Conservatorium van Amsterdam
 Amsterdam University of the Arts

www.conservatoriumvanamsterdam.nl

FESTIVAL DECEMBER

12 HOURS OF JAZZ

Conservatorium, Amsterdam

2 december 2023

(<https://tinyurl.com/mr2ptn23>)

Tijdens het evenement '12 Hours of Jazz' spelen meer dan negentig jazzbands non-stop in de zes concertzalen van het Conservatorium van Amsterdam. Het programma omvat een veelheid van stijlen en bezettingen: met solo en duo-optredens en bigbands, en met avant-garde, bebop, cool jazz, West Coast, hardbop, souljazz, free jazz, fusion en neobop. Bijna alle studenten van de Jazzopleiding van het Conservatorium van Amsterdam (in totaal zo'n vierhonderd, afkomstig uit meer dan vijftig landen) doen mee: van Junior Jazz College en Bachelor tot het Master Program. Joachim Junghans, adjunct-directeur Conservatorium van Amsterdam en hoofd jazz in een persbericht: "We zijn ervan overtuigd dat jazz een manier is om naar elkaar te luisteren, elkaar beter te begrijpen, te motiveren en al musicerend onverwachte wegen in te slaan. Daarom bieden we onze studenten en iedereen die van jazz houdt een festival waarin de persoonlijke en inclusieve zoektocht naar muzikale en artistieke excellentie centraal staat en onze jazzmusici zich ten volle kunnen ontwikkelen als high-end instrumentalisten, componisten en bandleiders." '12 Hours of Jazz' start om 12.00 uur en duurt tot 24.00 uur. Het evenement is gratis toegankelijk.

Sonny Rollins in 2011 in Eindhoven.
(Foto: Tom Beetz)

Sonny Rollins geeft interview aan David Sanborn

Saxofonist Sonny Rollins (93) geeft zelden nog interviews. Voor de podcastreeks 'As We Speak' van saxofonist David Sanborn voor de Amerikaanse publieke omroep WBGO, maakte hij vorige maand een uitzondering. De twee voeren via de telefoon een hartelijk gesprek van ongeveer een uur, waarin Rollins Sanborn onder meer meegeeft dat 'there is no ending to our quest'. Rollins trad in 2012 voor het laatst op en is al jaren door ademhalingsproblemen niet meer in staat om te spelen. Daar leed hij in eerste instantie erg onder, zo vertelt hij, maar tegenwoordig is hij dankbaar voor zijn leven en muzikale loopbaan. In het gesprek komen ook Rollins' jeugd in Harlem, zijn vraag om een handtekening aan saxofonist Coleman Hawkins en zijn studeren op de wc aan de orde. Eerder sprak Sanborn in zijn podcastreeks met onder anderen de vocalisten Kurt Elling en Cecile McLorin Salvant. "This podcast is a great opportunity for me to talk in depth with old friends and new, all of whom I've long admired. I truly hope everyone enjoys these conversations as much as I did when I spoke with them", aldus David Sanborn.

Luister hier naar Sanborn/Rollins:

Deel 1: <https://tinyurl.com/yr7w4b84>

Deel 2: <https://tinyurl.com/mw5zcf9r>

Best Alternative Jazz Album

Love In Exile

Aftab, Iyer, Ismaili

Quality Over Opinion

Louis Cole

SuperBlue: The Iridescent Spree

Kurt Elling, Charlie Hunter

Live At The Piano

Cory Henry

The Omnichord Real Book

Meshell Ndegeocello

NOMINATIES GRAMMY AWARDS JAZZ 2024

Op vrijdag 10 november zijn de nominaties voor de Grammy Awards 2024 gepubliceerd. Albums verschenen tussen 1 oktober 2022 en 1 oktober 2023 dingen deze editie naar deze onderscheiding mee. Aan de categorieën jazz is dit jaar voor het eerst die voor 'best alternative jazz album' toegevoegd. De winnaars worden op 4 februari 2024 in Los Angeles bekendgemaakt. De Grammy Awards worden jaarlijks uitgereikt door de Amerikaanse platenindustrie. De genomineerden in de jazzcategorieën:

Best Jazz Performance

Movement 18' (Heroes)

Jon Batiste

Basquiat

Lakecia Benjamin

Vulnerable (Live)

Adam Blackstone/The Baylor Project & Russell Ferranté

But Not For Me

Fred Hersch & Esperanza Spalding

Tight

Samara Joy

Best Jazz Vocal Album

For Ella 2

Patti Austin Featuring Gordon Goodwin's Big Phat Band

Alive At The Village Vanguard

Fred Hersch & Esperanza Spalding

Lean In

Gretchen Parlato & Lionel Loueke

Mélusine

Cécile McLorin Salvant

How Love Begins

Nicole Zuraitis

Best Jazz Instrumental Album

The Source

Kenny Barron

Phoenix

Lakecia Benjamin

Legacy: The Instrumental Jawn

Adam Blackstone

The Winds Of Change

Billy Childs

Dream Box

Pat Metheny

Best Large Jazz Ensemble Album

The Chick Corea Symphony Tribute - Ritmo

ADDA Simfònica, Josep Vicent, Emilio Solla

Dynamic Maximum Tension

Darcy James Argue's Secret Society

Basie Swings The Blues

The Count Basie Orchestra Directed By Scotty Barnhart

Olympians

Vince Mendoza & Metropole Orkest

The Charles Mingus Centennial Sessions

Mingus Big Band

Best Latin Jazz Album

Quietude

Eliane Elias

My Heart Speaks

Ivan Lins With The Tbilisi Symphony Orchestra

Vox Humana

Bobby Sanabria Multiverse Big Band

Cometa

Luciana Souza & Trio Corrente

El Arte Del Bolero Vol. 2

Miguel Zenón & Luis Perdomo

<----- **vervolg in de linkerkolom** ----->

Aanmelding bigbandcoaching door musici Brussels Jazz Orchestra open

Sinds begin november is de aanmelding geopend voor 'Fire Up That Big Band!', de jaarlijkse workshop voor bigbands die door musici van het Brussels Jazz Orchestra (BJO) wordt gegeven. Drie bigbands worden op 28 april 2024 in Dworp (B) een dag lang door drie BJO-musici begeleid om naar een hoger plan getild te worden. Elk deelnemend orkest kiest drie werken waar het coaching voor wenst. Bij voorkeur stukken die het al eerder repeteerde. De BJO-coaches nemen per orkest één van die composities voor hun rekening, waaraan wordt gewerkt tijdens drie repetitiesessies in rotatiesysteem. Op die manier maakt elke bigband kennis met de drie BJO-musici die hun ervaring delen. De coaches dirigeren, geven feedback en bieden inzicht in de werkwijze van een professional. Aanmelden voor de coaching tijdens 'Fire Up That Big Band' kan via dit formulier: <https://tinyurl.com/3fhhmevx>

Derde editie T-Jazz op Terschelling

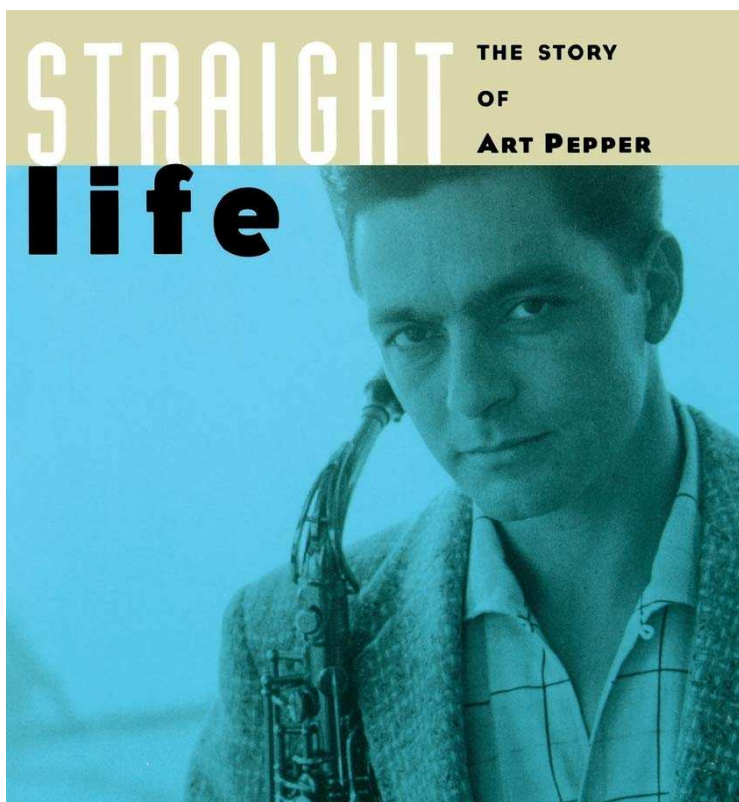
Op 24 en 25 november vindt de derde editie van het festival T-Jazz plaats op verschillende locaties op West-Terschelling. Het festival opent op vrijdag 24 november met een speciaal concert. Een dag later barst het in alle hevigheid los met een aantal huiskamerconcerten (van 10.00 tot 12.00 uur in vijf huiskamers) en diverse gratis concerten verspreid over verschillende horecagelegenheden van het eiland (van 12.00 uur tot middernacht). Onder anderen het Tim de Vries Kwartet, het Willem Romers Trio, saxofonist Dick de Graaf en de BigBand Friesland zijn van de partij. Ze treden een aantal malen op verschillende plekken op.

Bekijk het programma hier:

<https://tinyurl.com/yez7unw>

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

De beste 'jazz memoirs' volgens Lee Mergner

Tal van jazzmusici keken in een boek terug op hun leven en muzikale loopbaan, al dan niet met behulp van een professionele schrijver. Niet allemaal zijn die uiteraard even lezenswaardig en boeiend. Jazzjournalist Lee Mergner zette voor WBGO.org tien 'memoirs' op een rij die er volgens hem uitstekend mee door kunnen:

'Beneath the Underdog: His World as Composed by Mingus' (Charles Mingus, 1971);

'To Be Or Not To Bop' (1979, Dizzy Gillespie, Al Fraser);

'Straight Life: The Story of Art Pepper' (1979, Art en Laurie Pepper);

'Miles: The Autobiography' (1989, Miles Davis en Quincy Troupe);

'Myself Among Others: A Life in Music' (2003, George Wein en Nate Chinen);

'I Walked with Giants: The Autobiography of Jimmy Heath' (2010, Jimmy Heath en Joseph McLaren);

'Clark: The Autobiography of Clark Terry' (2011, Clark en Gwen Terry);

'Benson: The Autobiography' (2014, George Benson en Alan Goldsher);

'Herbie Hancock: Possibilities' (2015, Herbie Hancock en Lisa Dickey) en

'Whisper Not: The Autobiography of Benny Golson' (2016, Benny Golson en Jim Merod).

Ook interessant zijn 'Good Morning Blues: The Autobiography of Count Basie'; 'Music Is My Mistress' (Duke Ellington); 'African Rhythm: The Autobiography of Randy Weston'; 'Let's Get to the Nitty Gritty: The Autobiography of Horace Silver'; 'Learning to Listen: The Jazz Journey of Gary Burton'; 'The Good Life: The Autobiography of Tony Bennett' en 'Life in E Flat: The Autobiography of Phil Woods'.

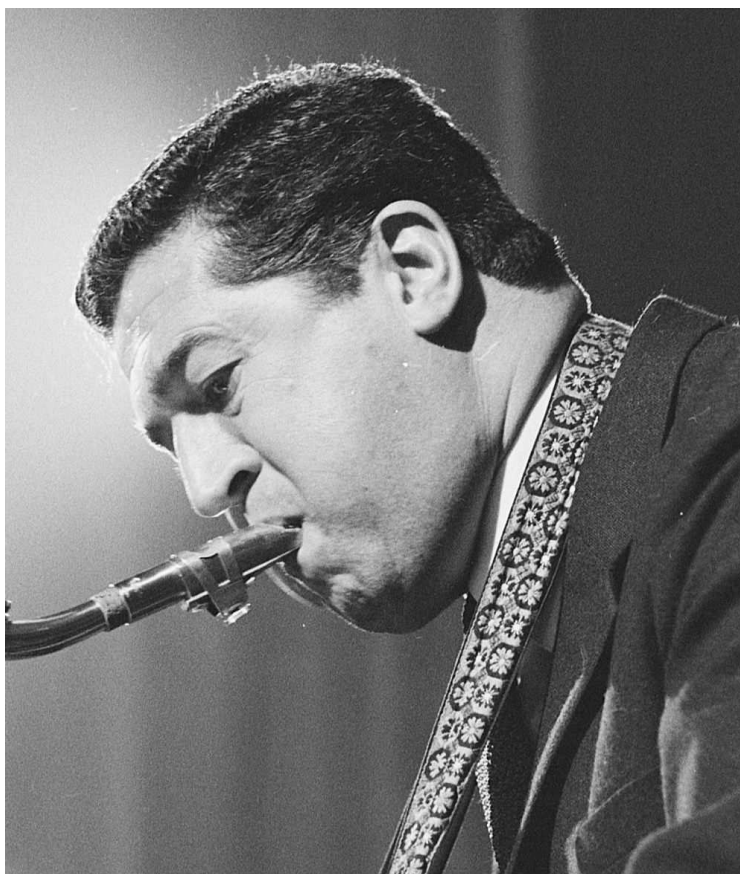
TERUG IN DE TIJD

WINNAAR HARRY VERBEKE: 'WESSEL ILCKEN TROOSTPRIJS'

Nee, je kan niet zeggen dat saxofonist Harry Verbeke (46) onverdeeld gelukkig was met de toekenning van de Wessel Ilcken Prijs 1968 (de voorganger van de Boy Edgar Prijs). De prijs kwam als een grote verrassing en hij twijfelde zelfs nog even of hij de prestigieuze onderscheiding wel in ontvangst zou nemen. Uiteindelijk deed hij dat toch, vanwege de motivatie van de jury, en werd de uitreiking op 16 december 1968 in het Amsterdamse Paradiso een feestelijke avond.

"Eerst dacht ik dat het een voertje was. En toen het dus echt waar bleek te zijn voelde ik het als een troostprijs: 'omdat hij vroeger zo goed speelde'. Ik had die prijs zeven jaar geleden moeten hebben," zegt Harry Verbeke op 12 november 1968 in een interview met journalist (en Wessel Ilcken-jurylid?!) Martin Schouten in het Algemeen Handelsblad: "Ik heb dit jaar maar vier keer jazz gespeeld. Ja, en met Boy's Big Band natuurlijk. Maar dat is maar twee keer in de maand en dan staan er 24 man om een microfoon te dringen. Verder alleen maar rotzooi met het (commerciële; MS) Loosdrechtkwartet. Voor jazzclubs word ik niet gevraagd, want als je niet aan avant-garde doet, hoor je er niet meer bij."

Daar dacht de jury van de Wessel Ilcken Prijs (Bert Vuysje, Simon Korteweg, Ruud Niemans, Constant Wallagh en Martin Schouten) dus anders over. Die was zeer complimenteuzus over de winnaar: "Harry Verbeke is een groot en, in Nederland, uniek exponent van een nog steeds zeer levenskrachtige stroming in de jazz die meer aandacht verdient dan zij op het ogenblik krijgt". "Zijn spel", en hier spreekt nog steeds de jury, "onderscheidt zich door een grote innerlijke gedrevenheid, speelvreugde, een onmiddellijk herkenbare eigen identiteit, een rijke toonvorming, swing en ritmische drive." Al gaf jurylid Martin Schouten in zijn stuk in het Algemeen Handelsblad ook wel toe dat 'zijn carrière in veel opzichten in een impasse was geraakt', maar dat er een tijd was geweest dat Verbeke er wel degelijk 'bij hoorde'. Dat was in de jaren 1958-1962, toen Verbeke [vervolg in de rechterkolom...](#)

Harry Verbeke in Paradiso met de Wessel Ilcken All Stars.

Han Bennink op 16 december met de Wessel Ilcken All Stars. (Foto's: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

ke lid was van de Diamond Five, 'zijn gloriejijd', stelt Schouten. Hij speelde toen avond aan avond in dancing Sheherazade in Amsterdam. Verbeke: "Je was elke avond bezet. Ik heb toen misschien niet de goede relaties aangeknoopt, want ik werd nadien niet meer gevraagd. Ik heb het toen nog een tijdje verdornd om beat te spelen." Maar er moest natuurlijk wel brood op de plank komen en Verbeke had geen keus. Hij verdiende in 1968 de kost met het begeleiden van 'beat-vocalisten' op de plaat, het spelen in het radio-orkestje 'Dubbel Zes' en 's zomers het spelen van soul-achtige dansmuziek in Oud-Loosdrecht. Verbeke: "Maar mijn hart gaat nog altijd uit naar de echte jazzmuziek" [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

ziek. Ik heb altijd geprobeerd oorspronkelijk te zijn, nooit iets te gaan naspelen zoals de meesten hier doen. En die oorspronkelijkheid, dat vond ik in het jury-rapport in andere woorden wel terug en dat heeft de doorslag gegeven om de prijs toch maar te nemen.”

Voor zijn gevoel was hij in Nederland 'nooit erkend': "Ik heb alleen van Amerikanen complimenten gehad, van Hollanders nooit." Dat gevoel van miskennis zat kennelijk erg diep, want de toekenning van de Wessel Ilcken Prijs was natuurlijk wel degelijk een compliment. En geen pure nostalgie; de jury vond hem beter spelen dan ooit. Bovendien kozen in februari 1969 de lezers van Jazzwereld hem tot musicus van het jaar 1968 en tenorsaxofonist van het jaar 1968. Maar dat kon Verbeke in november 1968 nog niet weten...

De avond van 16 december in Paradiso moet voor Verbeke toch wel als een warm bad gevoeld hebben. Hij ontving om te beginnen uit handen van de voorzitter van de stichting Jazz in Nederland (die de prijsuitreiking faciliteerde), Ben Bunders, een bedrag van 2.000 gulden. De aan de prijs verbonden wisseltrofee, een door de Vara beschikbaar gestelde sculptuur van Jan Wolkers, werd overhandigd door Carel Brons, hoofd van de afdeling muziek van deze omroep. Voor de muziek zorgden Hans Dulfers Heavy Soul Inc en het trio Jurre Haanstra. Verbeke zelf speelde in drie groepen. Een 'all star-sextet' bestaande uit vijf Wessel Ilcken-prijswinnaars (altist Herman Schoonderwalt, altist Piet Noordijk, pianist Micha Mengelberg, drummer Han Bennink en Verbeke) aangevuld met bassist Rob Langereis, vertolkte vijf stukken, waarvan er twee speciaal voor de gelegenheid door Schoonderwalt en Mengelberg waren gecomponeerd. Verder was de vroegere Diamond Five weer voor een keer bijeengebracht, terwijl Verbeke de avond besloot met zijn nieuwe kwartet met organist Rob Franken, bassist Rob Langereis en drummer Han Bennink.

Een dag later deed de Vara om 21.00 uur op Nederland 2 verslag van de avond. Precies 25 minuten was er voor uitgetrokken. Midden in het derde nummer van de vijf Wessel Ilcken-prijswinnaars werd de muziek weggedraaid en ging het volgende programma van start. De tucht van de televisiegids...

Hans van Eeden

De Wessel Ilcken All Stars met van boven naar beneden Piet Noordijk, Schoonderwalt/Noordijk/Verbeke en Herman Schoonderwalt. (Foto's: N-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

JAZZGITAREN IN PARIJS

Het Franse Jazzmagazine verschijnt elf keer per jaar en wordt met maandelijks een cd'tje geleverd. Bij nummer 765 van november 2023 is onder de titel 'Jazz Guitars In Paris' een plaatje gevoegd met muziek van de gitaristen Jimmy Raney, Jimmy Gourley, Sacha Distel, Pierre Cullaz en René Thomas. De vijf nummers daarop werden geselecteerd door auteur Franck Bergerot (°1953) en dienen ter illustratie van een verhaal in het blad over 'Les Dieux de la Guitare'. Elk van de vijf stukken nemen we in deze bijdrage uitgebreid onder de loep.

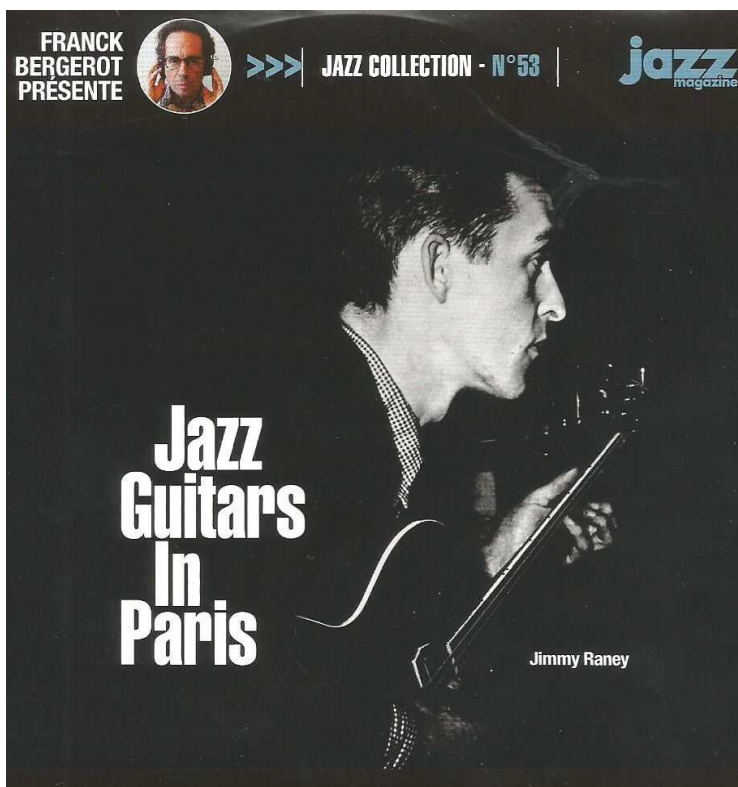
Ze hebben gemeenschappelijk dat ze alle vijf in de jaren vijftig in Parijs werden opgenomen. In die jaren waren daar populaire jazzclubs in Saint-Germain-des-Prés en Montmartre of in de buurt ervan. Het waren ontmoetingsplaatsen voor schrijvers, dichters, filosofen, existentialisten. Boris Vian, Jean-Paul Sartre, Jacques Prévert, Guy Luybaerts, Jean Cocteau, André Hodeir, Albert Camus hielden er eindeloze gesprekken.

Bekend bij de jazzfans: Club Saint-Germain, Le Chat Qui Pêche, Le Caveau de la Huchette, Le Duc des Lombards, Aux Trois Mailletz, de New Morning, Le Petit Opportun, de Blue Note, La Cigale, de Bilboquet, de Tabou, de Ringside.

Parijs was een toevluchtsoord voor Amerikaanse jazzmuzikanten die hun heil zochten in Europa: Arthur Briggs, Sidney Bechet, Bill Coleman, Benny Waters, Art Simmons, Hal Singer, Kenny Clarke, Lou Bennett, Don Byas, Sonny Criss en Rhoda Scott.

Ook enkele Franstalige Belgen maakten er furore: de saxofonisten Bobby Jaspar en Jacques Pelzer, gitarist René Thomas, vibrafonist Sadi en bassist Benoît Quersin. Uit Nederland nam trompettist Ack van Rooyen (1930-2021) in 1957 een album op met Christian Chevalier. Pianist Nico Bunink (1936-2001) woonde vanaf 1956 een paar jaar in Parijs. Begin jaren zestig kreeg Parijs een rivaal in de vorm van het Jazzhus Montmartre in Kopenhagen. Kenny Drew, Duke Jordan, Stan Getz, Dexter Gordon, Ben Webster, Ernie Wilkins hadden daar een thuis.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

In de hoogtijdagen kende de Parijse jazzscene een aantal gerenommeerde Franse jazzmusici, van wie we de namen steeds terug zien. Iedereen speelde in die periode met iedereen in de fameuze jazzclubs. Musici als: Jacques Denjean, Claude Bolling, George Arvanitas, Martial Solal, Jack Diéval, Henri Renaud, Maurice Vander(schueren), Christian Chevalier, René Urtreger (piano); Jean-Louis Chautemps, Gérard Badini, Guy Lafitte, Claude Luter, Barney Wilen, Jean-Claude Forhnenbach, Maxim Saury, Hubert Rostaing, Hubert Fol (saxofoon/klarinet); Henri Salvador, Sacha Distel, Django Reinhardt (gitaar); Ivan Jullien, Boris Vian, Roger Guérin (trompet); Michel Gaudry, Pierre Michelot, Jean-Marie Ingrand, Louis Vola (bas) en Philippe Combelle, Jean-Louis Viale, Daniel Humair, Charles Bellonzi (drums).

Terug naar 'Les Dieux de la Guitare' en het cd'tje 'Jazz Guitars In Paris'. Vijf 'gitaargoden' spelen er een nummer op:

JIMMY RANEY (1927-1995) **'HAVE YOU MET MISS JONES?' – 5'26"** **(Richard Rogers)**

Opgenomen: 10 februari 1954 in Parijs
Bobby Jaspar (tenorsax), Jimmy Raney (gitaar), Maurice Vander (piano), Jean-Marie Ingrand (bas), Jean-Louis Viale (drums)

Luister hier: <https://tinyurl.com/2zzup44r>

'Miss Jones' komt uit de Broadway-musical 'I'd Rather Be Right'. De eerste uitvoering was op 2 november 1937. Tekstschrijver is Lorenz Hart. Richard Rodgers componeerde de muziek. Honderden keer werd het nummer opgenomen. Door Glen Gray en het Casa Loma Orchestra op 3 november 1937 (Decca 1520). Door Sammy Kaye in 1937 (Vocalion 3861). Pianist Bernie Leighton (1921-1994) speelt het op 9 augustus 1946 (Keynote 1946). Keynote was het platenlabel van Javan Harry Lim (1919-1990). Tijdens een Camel Caravan ('Let's Have Another Cigarette') speelt Benny Goodman een 'Miss Jones' op 7 december 1937 met pianist Teddy Wilson en drummer Gene Krupa.
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In januari 1954 kwam zangeres Billie Holiday voor het eerst naar Europa. Leonard Feather had een 'Jazz Club USA'-formule samengesteld met Buddy DeFranco en het Beryl Booker Trio. Het Red Norvo Trio had gitarist Jimmy Raney meegebracht. Met concerten in Amsterdam (23 januari), Brussel (24 januari) en Den Haag (31 januari). Op 13 januari is Jimmy Raney in Stockholm en neemt met bassist Red Mitchell, drummer Elaine Leighton een 'Indian summer' op, begeleid door Zweden Putte Wickman (klarinet) en pianist Bengt Hallberg (1932-2013).

Luistertips: 'Parker 51', Raney met Stan Getz in de Storyville Club in Boston (28 oktober 1951). 'Indian summer' en 'The flag is up' staan op 'Jimmy Raney In Three Attitudes' (1956) (Fresh Sound 625).

[Ik zoek een lijstje bijeen met 'Miss Jones'-opnamen door Nederlandse en Belgische musici. U vindt het op pagina 26.](#)

JIMMY GOURLEY (1926-2008) **'MINOR ENCAMP = JORDU' – 5'09"** **(Duke Jordan)**

Opgenomen: 26 oktober 1954 in Parijs
Roy Haynes Modern Group:
Barney Wilen (tenorsax),
Jay Cameron (baritonsax),
Jimmy Gourley (gitaar),
Henri Renaud (piano),
Joe Benjamin (bas),
Roy Haynes (drums)

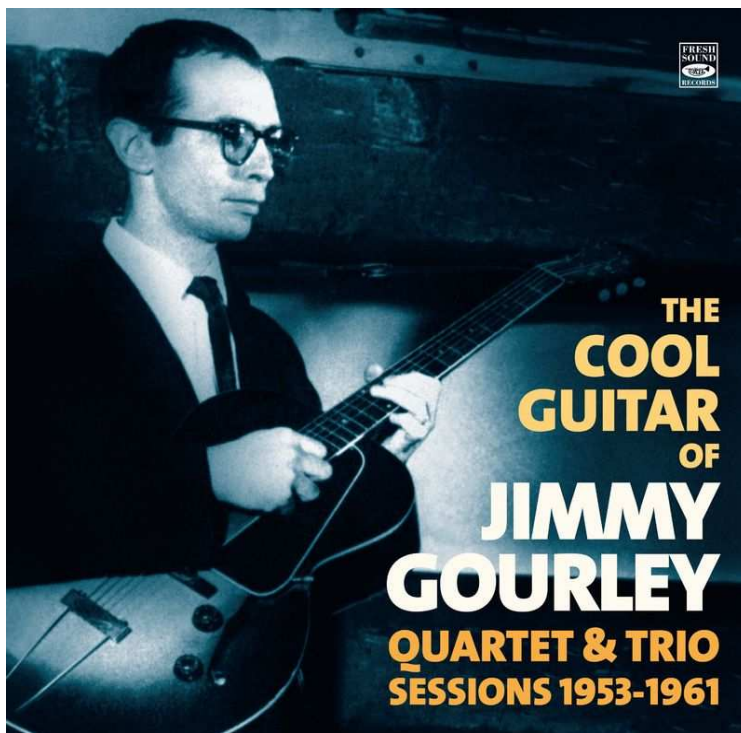
Luister hier:

<https://tinyurl.com/52fw3p3r>

Gourley verbleef in Parijs vanaf 1951 tot 1956. Hij speelt veel met de op de vorige pagina genoemde Fransen. Hij gaat terug naar de Verenigde Staten in 1956-1957. Daarna is hij opnieuw in Parijs, in de Mars Club met Art Simmons. Op 26 juli 1958 werd in de Franse hoofdstad de Blue Note geopend met Zoot Sims en pianist Nico Bunink (1936-2001). Gourley is in de buurt. Hij begeleidt er Stan Getz, Lester Young, Zoot Sims en Bud Powell. In juli 1960 is Gourley bij orgelist Lou Bennett (1926-1997) voor de plaat 'Amen!' met drummer Kenny Clarke. In 1986 is Gourley in New York, Chicago en in Donte's in Los Angeles met Mundell Lowe. In 2004 neemt Jimmy met zijn zoon-gitarist Sean 'Straight Ahead Express' op.

Een mooie compilatie: 'The Cool Guitar of Jimmy Gourley: Quartet & Trio Sessions, 1953-1961' (Fresh Sound 1101).

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Pianist Duke Jordan (1922-2006) componeerde 'Jordu' in 1953. Het is nu een jazzstandard. Van 1952 tot 1962 was Jordan getrouwd met zangeres Sheila Jordan (geboren op 18 november 1928). Hij woonde in Denemarken van de herfst 1973 tot aan zijn dood. 'Jordu' is tientallen keer op plaat gezet. De originele titel was 'Minor Encamp'. Op 28 januari 1954 werd het als 'Minor Encamp' in New York opgenomen onder supervisie van Henri Renaud, door het Duke Jordan Trio met bassist Gene Ramey en drummer Lee Abrams

[Een lijstje met enkele interessante 'Jordu's' staat op pagina 27.](#)

SACHA DISTEL (1933-2004) **'YOU STEPPED OUT OF A DREAM' (Nacio Herb Brown)**

Opgenomen: 29 december 1955 in Parijs
Bobby Jaspar All Stars: Bobby Jaspar (tenorsax), Sacha Distel (gitaar), Benoît Quersin (bas), Jean-Louis Viale (drums) (in deze Barclay-sessie is René Urtreger de pianist, maar hij speelt niet mee in deze 'Dreamstepper')

Luister hier: <https://tinyurl.com/2tps476f>

Distel is vooral bekend als variété-artiest. Hij kwam in de hitparade met zijn 'Scoubidou' ('Pommes et poires') uit 1958, gebaseerd op 'Apples, peaches and cherries' van Peggy Lee (haar opname van 12 oktober 1953). Distel is een uitmuntend jazzgitarist. Hij kwam uit het jazzmilieu van zijn oom Ray Ventura (1908-1979). In 1952 loopt Distel stage bij een muziekuitgeverij in New York. In de Down Beat-club of de Birdland ontmoet hij Jimmy Raney, die zijn gitaarleraar wordt. In Parijs speelt hij met de reeds genoemde Franse en Amerikaanse jazzmusici. Vanaf 1958 wordt het Franse chanson zijn broodwinning. Distel werd nog uitgenodigd bij de Claude Bolling Big Band.

'Sacha Distel – Jazz Guitarist' is een dubbel-cd met Bobby Jaspar, Hubert Fol (sax), Billy Byers (trombone), Kenny Clarke. 26 nummers vooral uit de periode 1954-1956. Inbegrepen het album 'Back To Jazz' van trombonist Slide Hampton uit november 1968 (Gitanes Jazz Productions 980692).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Enkele vernoemenswaardige opnamen van Sacha Distel:

18 maart 1955, 'Lionel Hampton And His French New Sound', Sacha Distel speelt een 'Crazy rhythm' mee met Benny Bailey, Nat Adderley en vibrafonist Lionel Hampton (Barclay);

10 april 1956, Jean-Pierre Sasson plays with Sacha Distel, 'Two Guitar Blues';

4 en 7 december 1956, John Lewis & Sacha Distel, 'Afternoon In Paris', pianist Lewis met Distel en de negentienjarige Barney Wilen, op kant A van de elpee (7 december) met Pierre Michelot (bas) en Connie Kaye (drums), op kant B (4 december) met Percy Heath (bas) en Kenny Clarke (drums);

1983, Sacha Distel, 'My Guitar And All That Jazz', met een 'My own blues' (Pablo).

'**You stepped out of a dream**' is een compositie van Nacio Herb Brown (1896-1964). Tekstschrijver is Gus Kahn (1886-1941), geboren in Koblenz. Nacio Brown was een componist tijdens de opkomst van de geluidsfilm. In 1927 sloot hij zich aan bij de ASCAP (American Society of Composers, Authors and Publishers). Die zorgde voor de royalties van de aangesloten leden, vergelijk met BumaStemra in Nederland en Sabam in België. Is Browns 'Singin' in the rain' uit 1929 zijn bekendste compositie? 'You stepped out of a dream' (1940) komt uit de film 'Ziegfeld Girl' (1941) met Judy Garland.

Een overzicht van enkele nostalgische en modernere versies van dit nummer is te vinden op pagina 29.

PIERRE CULLAZ (1935-2014)

WHAT'S NEW – 4'22"

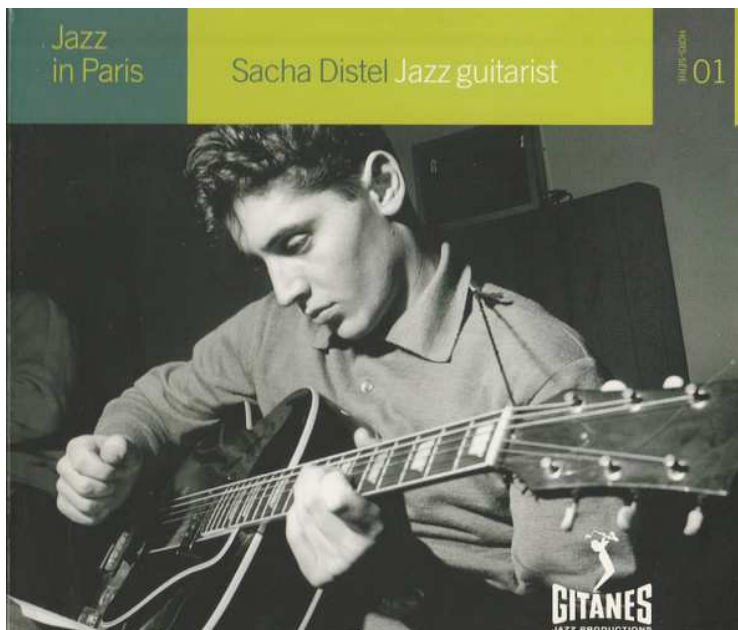
(Bob Haggart)

Opgenomen: 1956 in Parijs
'Dancing-Party à Saint-Germain-des-Prés' met Claude Marchand (altsax), Jean-Pierre Drouet (piano), Pierre Cullaz (gitaar), Jacques Boyer (bas), Jean-Louis Cruizier (drums)
(Club National Du Disque CV 208)

Luister hier: <https://ap.lc/MoIko>

Pierre was de oudere broer van bassist Alby Cullaz (1941-1998). Op dit stuk is de gitarist pas 21.

'Jazz In Paris' (Gitanes 530 986) bevat 'The 100's Most Beautiful Melodies' op vijf cd's. Met opnamen van Louis Armstrong, Chet Baker, Miles Davis, Stan Getz, Stephane Grappelli, Django Reinhardt en Barney Wilen, dikwijls in gezelschap van eerder genoemde Franse jazzmusici. Eigenaardig dat Pierre Cullaz slechts in één nummer is opgenomen. Hij is de gitarist in 'Misty' van zangeres Sarah Vaughan met het orkest van Quincy Jones op 'Vaughan And Violins'. Saxofonist Zoot Sims is de enige solist. Wellicht een van de eerste gezongen versies van 'Misty'. In Parijs opgenomen op 7 juli 1958.

schap van eerder genoemde Franse jazzmusici. Eigenaardig dat Pierre Cullaz slechts in één nummer is opgenomen. Hij is de gitarist in 'Misty' van zangeres Sarah Vaughan met het orkest van Quincy Jones op 'Vaughan And Violins'. Saxofonist Zoot Sims is de enige solist. Wellicht een van de eerste gezongen versies van 'Misty'. In Parijs opgenomen op 7 juli 1958.

Pierre Cullaz speelt gitaar op enkele Fresh Sound albums: [Christian Chevallier](#), 'Le Prince Du Jazz Français, 1955-1961', met Ack van Rooyen, Bobby Jaspar, Sadi (2-cd Fresh Sound 893) (Cullaz in november en december 1957);

[André Persiany Orchestra](#), met Benoît Quersin, Sadi (Fresh Sound 968) (Cullaz in januari en februari 1958);

[Jacques Denjean Orchestra](#), 1959-1962 (Fresh Sound 1131) (Cullaz in november 1961);

[Martial Solal Orchestra](#), 1956-1962 (Fresh Sound 980) (Cullaz in maart 1962).

'**What's new**' is een populaire song, die eerst als 'I'm free' door het leven ging. Bob Haggart (1914-1998) componeerde het in oktober 1938. Hij was toen de bassist in het orkest van Bob Crosby. Nadat Johnny Burke (1908-1964) er een tekst aan toevoegde, speciaal voor Bing Crosby, werd het 'What's new'. Haggart was co-leader met Yank Lawson van The World's Greatest Jazz Band. Deze dixielandband was actief tussen 1968 en 1978. Sinds 1974 kwam die geregeld naar het Festival in Nice.

Een dozijn opnamen van 'What's new':

19 oktober 1938, **Bob Crosby Orchestra**, met Billy Butterfield (trompet) en vocalist Teddy Grace (Decca 2205, in Chicago);

26 september 1939, **Jess Stacy** met Carlotta Dale, Hank d'Amico (Varsity, in New York);

6 januari 1950, **Stan Getz** met Al Haig, Tommy Potter, Roy Haynes (Prestige 740);

februari 1951, **Georgie Auld Quintet**, met Lou Levy, gitarist Howard Roberts (Roost 527);

31 mei 1951, **Maynard Ferguson** met het orkest van Stan Kenton (Capitol 1713);

16 juni 1953, **Chet Baker-Stan Getz Quartet**,

'Live At The Haig, Hollywood' (Fresh Sound 870);

januari 1956, **Milt Jackson** met Lucky Thompson, Hank Jones, Kenny Clarke (Realm);

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

26 november 1956, **Art Pepper** met Warne Marsh (Contemporary 7630);
 18 september 1962, **John Coltrane** op 'Ballads' met McCoy Tyner, Jimmy Garrison, Elvin Jones (Impulse!);
 5 februari 1969, **Dexter Gordon**, 'Live At The Amsterdam Paradiso', met Cees Slinger, Jacques Schols, Han Bennink;
 17 februari 1974, pianist **Joe Albany** met N.H.O.Pedersen (SteepleChase 1019);
 17 januari 2008, **Yvonne Walter** sings The Coltrane Ballads, op 'I Wish I Knew' met pianist Rob van Kreeveld (°1941) en bassist Mary Hehuat (1941-2021), (studio bij Max Bolleman).

RENÉ THOMAS (1927-1975)

THE REAL CAT – 4'19"

(René Thomas)

Opgenomen: 22 maart 1956 in Parijs
 René Thomas Modern Group: Bibi Monville (tenorsax), René Thomas (gitaar), Roland Ronchaud (piano), Benoît Quersin (bas), José Bourguignon (drums)

Luister hier:

<https://ap.lc/mzkSK>

René Thomas werd geboren in Luik op 25 februari 1927. Hij sterft ten gevolge van een hartcrisis in het Spaanse Santander op 3 januari 1975. Django Reinhardt had publiciteit gemaakt voor Thomas, zodat hij in 1953 direct werd aanvaard in het Parijse jazzmilieu.

Thomas' eerste opnamen zijn bij de Belgische accordeonist Hubert Simplisse op 23 februari 1943. Op 22 maart 1956 komt voor het eerst Thomas' compositie 'The real cat' op plaat tevoorschijn.

'Thomasia – The René Thomas Unofficial Homepage' heeft een chronologie van Thomas' opnamen. Leg de 'Belgian Jazz Discography' van Robert Pernet ernaast en je hebt de meerderheid van de René Thomas opnamen. 'Thomasia' staat op zijn Vogue-opnamen van 5 maart 1954.

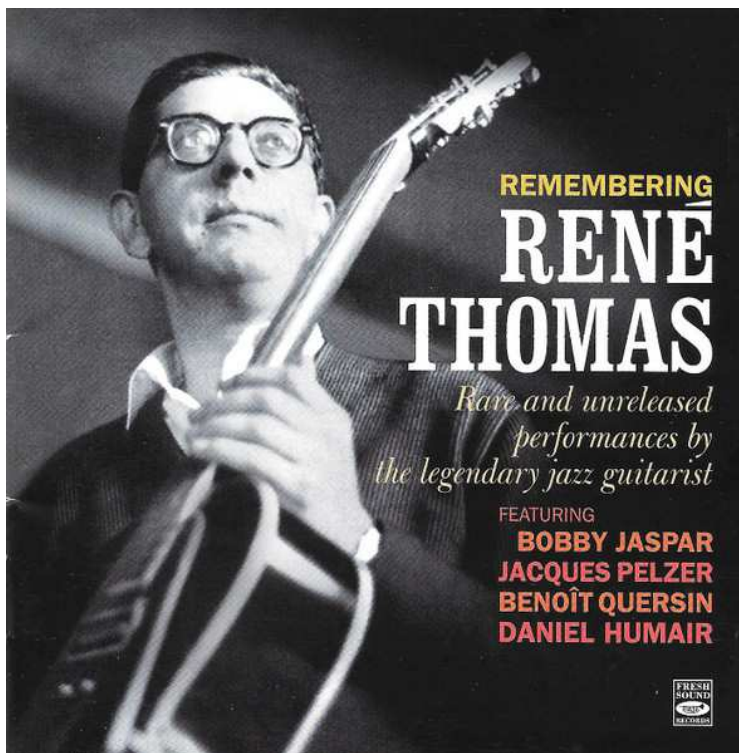
Enkele luistertips met René Thomas:

'Half Nelson' (van Miles Davis), oktober 1961, in Rome, Thomas-Jaspar Quintet, met Italiaans trio, ook uitgebracht als 'From Rome To Comblain';

'Well you needn't' (van Thelonious Monk), Chet Baker, 'Chet Is Back', met Jaspar en Quersin in Rome, 5 januari 1962;

'Blue tempo' (van René Thomas), op Eddy Louiss/Kenny Clarke/René Thomas, 1968:

Beluister het hier: <https://ap.lc/DDxRM>
 vervolg in de rechterkolom...

Veel Thomas' opnamen zijn heruitgebracht op het Spaanse Fresh Sound Records:

'**Bobby Jaspar** – Early Years, 1947-1951', met Bob Shots (Fresh Sound 977);

'**Fats Sadi**, Sadi's Vibes, A Retrospective, 1953-1961' (Fresh Sound 1123);

'**Remembering René Thomas**', 1955-1962, met Bobby Jaspar, Jacques Pelzer, Jean Fanis, Paul Dubois, Benoît Quersin (2-cd Fresh Sound 993);

'**Sonny Rollins** and The Big Brass: Trio & Quintet, 1958 (Fresh Sound 649);

'**Guitar Groove**', met J.R. Montrose, 1960 (Fresh Sound 898) (OJC 1725);

'**Meeting Mr. Thomas**', met Pelzer, Lou Bennett, 1963 (Fresh Sound 554).

René Thomas op andere labels:

'**Chet Baker** – Chet is Back', met Bobby Jaspar, 5 januari 1962, in Rome (Essential Jazz 55584);

'**Ingfried Hoffmann** – Hammond Tales featuring René Thomas' (14 juli 1963);

'**René Thomas**, Blue Note Paris 1964', met Pony Poindexter, ook onder Pony's naam uitgebracht;

26 januari 1974, 'Guitar Genius', in de tweede set, Thomas met Rein de Graaff, Henk Haverhoek, Eric Ineke, concert in Wilhelmshaven;

21 februari 1974, 'Hommage à ... René Thomas', met Thomas, Rob Franken, Koos Serierse, Louis Debij, in Laren, De Boerenhofstede (Timeless 398);

26 februari 1974, 'T P L – Thomas Pelzer Limited', met Rein de Graaff, Henk Haverhoek, Han Bennink (op het label Vogel van journalist-producer Mon Devoghelaere).

Ik besluit met een uitspraak van gitarist Herb Ellis (1921-2010): 'If you ever get your guitar in tune, send it to me and I'll give you mine'.

Erik Carrette

JAZZWEEK TOP DRIE

13 november 2023

1 Brandon Sanders Compton's Finest
(Savant)**2 Joey Alexander**Continuance
(Mack Avenue)**3 Joshua Redman/Gabriele Cavassa**Where Are We
(Blue Note)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Ralf Jacobs, Peter J. Kortens, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD**NEFERTITI QUARTET**

'Zeer de moeite waard' vond onze fotograaf **Marcel Schikhof** het optreden van het **Nefertiti Quartet** op 11 november bij Hot House in Leiden. Gaat dat zien! Op de bovenstaande foto's staan de bandleiden Pedro Ivo Ferreira (contrabas), Camille Maussion (saxen) en Pierre Demange (drums). Niet op de foto's, maar wel aanwezig: Delphine Deau (piano).

DISCOGRAFISCHE NOTITIES LIJSTJE 1

'HAVE YOU MET MISS JONES ?' (Richard Rogers)

Een lijstje met 'Miss Jones'-opnamen door Nederlandse en Belgische musici:

23 juni 1960, **Rita Reys** en Pim Jacobs Trio met Ruud Jacobs (bas) en Wim Overgaauw (gitaar), op 'Marriage In Modern Jazz' (Fresh Sound 866)

9 januari 1973, **Toots Thielemans** (1922-2016) met trio van pianist Louis van Dijk (1941-2020), in de studio in Hilversum met Jacques Schols (bas) en John Engels (drums)

1976, pianist **Roelof Stalknecht** (1926-1995), op 'Back In The Saddle'

1977, **Flashback Quartet**, met klarinettist Bob Kaper, op 'Swing And Sweet'

12 januari 1978, **Toots Thielemans** (1922-2016) meets Rob Franken (1941-1983), Studio Sessions 1973-1983, NJA 2201

4 juni 1978, **Bud Freeman** (1906-1991), 'Live In Haarlem', met pianist Cees Slinger, Jacques Schols en John Engels

24 juli 1981, pianist **Arnold Klos**, in het BIMHuis op 'Story Line', hoestekst Simon Carmiggelt (Daybreak 004)

20 november 1982, **André Van Lint Trio**, op 'The World On A String' (Jazz Cats 6983002)

1986, **Mat Mathews** (1924-2009) and Friends, met Bud Freeman, bassist Koos van der Sluis en drummer Ted Easton (1932-1990), opgenomen in Rotterdam

22 juni 1989, **Rolf Ericson** met het Metropole Orchestra, op 'Beautiful Love'

1993, trio van pianist **Hein van der Gaag** (1937-2022), op 'Tortured Genius'

16-17 juni 1994, **Hendrik Meurkens** (harmonica), op 'Slidin', met gitarist Peter Bernstein (Concord 4628) (Meurkens werd in Hamburg geboren in 1957, Nederlandse vader, Duitse moeder, in 1992 verhuisd naar de Verenigde Staten, werd Amerikaans staatsburger en verloor zijn Nederlandse nationaliteit, en woont nu in New York)

28 november 1996, **Top 8 Band**, met trombonist Bert Boeren (°1962) (3cd-Timeless TTD 616)

30 december 1998, **Toots Thielemans** met pianist Bert van den Brink (°1958) tijdens Tros Sesjun

3 september 2001, **Louis van Dijk**, op 'Jubilee', met Ruud Jacobs en John Engels (Baileo)

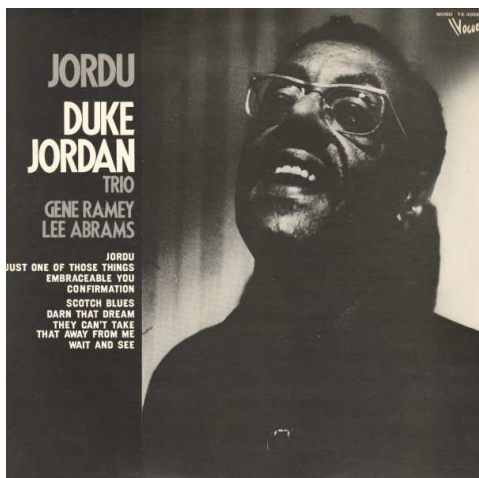
2003, **Jos van Beest Trio**, op 'Swingin' Softly'

2 maart 2020, zangeres **Yvonne Walter** (°1946), op 'Time To Swing' met pianist Bram Weijters (°1980), gitarist Dirk Van der Linden (°1969), bassist Piet Verbist (°1961), drummer Eric Ineke (°1947) (live in Studio Headroom in Turnhout) (eigen beheer Ywako)

19 en 20 maart 2014, pianist **Jack van Poll** (1934-2022) in duo met bassist Hein van de Geyn (°1956), op 'Just Friends - Live At The Crypt', in Kaapstad (September 5174)

2-4 november 2022, **Rémy Labbé Quintet'**, met trombonist Phil Abraham (°1962) op 'Careless Territories' (Challenge 73558)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES LIJSTJE 2

'MINOR ENCAMP = JORDU' (Duke Jordan)

Een lijstje met enkele interessante 'Jordu's':

3 augustus 1954, Clifford Brown met Max Roach, saxofonist is Harold Land (1928-2001), pianist is Richie Powell (1931-1956) die in hetzelfde auto-ongeluk sterft met Clifford Brown op 26 juni 1956 (More Study In Brown)

26 oktober 1954, Roy Haynes Modern Group (Swing LP 33.337)

7 maart 1955, Gigi Gryce – Duke Jordan Quartet, met Oscar Pettiford en Kenny Clarke (een meespeelplaat in de reeks Jazz Laboratory Series, 'Do It Yourself Jazz, Volume One', de ene kant met altsaxofonist Gryce, de andere kant zonder hem) (Savoy MG 12145)

20 maart 1955, Julius Watkins Sextet, met Hank Mobley (Blue Note BLP 5064)

10 mei 1955, Don Byas met Maurice Vander, Pierre Michelot, Benny Bennett en Sadi, in Parijs voor Vogue (in 1955 komt Don Byas (1912-1972) naar Amsterdam wonen)

1 juni 1956, Rolf Ericson-Cecil Payne met Duke Jordan, in Stockholm (Fresh Sound 464)

27 juni 1956, André Hodeir met Le Jazz Group de Paris, met Sadi (EmArcy 548792)

12 november 1956, Hampton Hawes Quartet, 'All Night Session' (Contemporary 3545)

18 december 1956, Tal Farlow met pianist Eddie Costa, ten huize van Ed Fuerst (Xanadu 109)

18-19 maart 1957, The Poll Winners, Barney Kessel, Ray Brown, Shelly Manne (OJC 156)

7 april 1957, Dizzy Gillespie Big Band, met Lee Morgan, Benny Golson, Ernie Henry (Jazzflits 365), Wynton Kelly, op 'Birks' Works' (Verve MGV-8222)

14 juni 1957, Dizzy Gillespie Orchestra, in Chester, PA (Jazz Unlimited 2040)

20 oktober 1957, André Hodeir met zijn Jazz Group de Paris, met Sadi, tijdens het historisch Donaueschingen Jazz Concert 1957 (MPS 68.161)

16 februari 1958, Chet Baker – Stan Getz Quintet, 'Stan Meets Chet', in Chicago, opgelet: Chet Baker speelt niet mee op 'Jordu!' (Verve MGV 8263)

27 maart 1958, George Shearing, 'On The Sunny Side Of The Strip', met Toots Thielemans, vibrafonist Emil Richards, Live in de Crescendo in Los Angeles (Capitol T1416)

24-25 april 1959, Barney Wilen, 'Barney', met Kenny Dorham, Duke Jordan (RCA 430.053)

10 april 1960, Oscar Peterson Trio, met Ray Brown en Ed Thigpen, 'Live In Amsterdam', Concertgebouw, Norman Granz is de impresario (Solar Records 456 99 19)

6 juni 1961, The Diamond Five, Cees Slinger, Cees Smal, Harry Verbeke, Jacques Schols, John Engels, in Hilversum, op 'Historic Recordings 1959-1962' (Blue Jack Records 005)

23-24 oktober 1961, gitarist **Charlie Byrd**, op 'Blues Sonata' (OJC 1063)

18 november 1961, Stan Getz, 'Live At Birdland', met Steve Kuhn, Jimmy Garrison, Roy Haynes, en de legendarische 'master of ceremonies' Symphony Sid (1909-1984) (Fresh Sound 741)

25-26 april 1964, Oscar Peterson Trio, 'En Concert Avec Europe 1' (Trema 710443-48)

16 maart 1973, Cecil Payne – Duke Jordan Quartet, 'Brooklyn Brothers', met Sam Jones en Al Foster, geen Cecil Payne op 'Jordu' (Muse MR 5015)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES LIJSTJE 2 (VERVOLG)

'MINOR ENCAMP = JORDU' (vervolg)

- 25 november 1973, **Duke Jordan** Trio, 'Flight To Denmark', Kopenhagen (SteepleChase)
- 23 juni 1975, **Red Rodney** – Herman Schoonderwalt Quintet, met Nico Bunink, Wim Essed, Peter Ypma, op 'Scrapple From The Apple', live in Nick Vollebregt's Café, NOS Jazz (Blue Jack 017)
- 20 september 1976, **Duke Jordan** Trio, 'Live In Japan, Volume 2', met Wilbur Little en Roy Haynes, in Fukuoka (SteepleChase)
- 22 september 1976, **Duke Jordan** Trio, Osaka Concert, 'Volume One', 'Volume Two', in de Sankei Hall (SteepleChase)
- 16-17 november 1978, **Duke Jordan** Trio, Wilbur Little, Dannie Richmond, 'Tivoli One', 'Tivoli Two', 'Wait And See', Tivolis Koncertsal, Kopenhagen (SteepleChase)
- 14 juni 1982, **Duke Jordan** Trio met Jesper Lundgaard en Aage Tanggaard, op 'So Nice Duke', live in Nagoya, Japan (Trio Records 25028)
- 7-8 december 1982, **Benny Golson**, 'Time Speaks', met Freddie Hubbard, Woody Shaw, Kenny Barron, Cecil McBee, Ben Riley, Rudy van Gelder studio (Timeless CDSJP 187)
- 8-9 juni 1983, **Duke Jordan** Trio, op 'Blue Duke' met bassist Harry Emmerly (°1951), in Kopenhagen (Baystate 5020)
- 25-27 augustus 1984, **Peter Herbolzheimer** Rhythm Combination & Brass, op 'More Bebop', in studio Cornet in Keulen: met bassist Rob Langereis (1939-2014), drummer Bruno Castellucci (°1944), gitarist Peter Tiehuis (°1956), tenorsaxofonist Ferdinand Povel (°1947), trombonist Bart van Lier (°1950), trombonist Erik van Lier (°1945), trompettist Ack van Rooyen (1930-sterfdatum 18 november 2021), trompettist Jan Oosthof (°1952) (Koala Records)
- Pasen 7 april 1985, **Clark Terry** Quartet (met Duke Jordan en Jimmy Woode) en het Duke Jordan Trio (Jesper Lundgaard en Aage Tanggaard) in Club Montmartre in Kopenhagen (DVD Storyville Films) (als commentaar staat geschreven dat het concert van 7 april samenviel met de geboortedatum van Ben Webster; eigenaardig: Ben Webster werd geboren op 27 maart 1909)
- 4 april 1987, **Duke Jordan** Trio met Major Holley en Jake Hanna, op 'Live Live Live' in Yamanashi, Japan (Tokuma 70955)
- maart 1992, **Arturo Sandoval**, op 'I Remember Clifford', trompettist Andoval met Kenny Kirkland (piano) en Ernie Watts (tenorsax) – een eerbetoon aan Clifford Brown (GRP 9668)
- 6 oktober 1993, **Duke Jordan**, Solo Piano, op 'One For The Library', studio in Kopenhagen
- 19 oktober 1993, **Andy LaVerne** Trio, op 'Glass Ceiling', pianist LaVerne (°1947) bezorgde me de juiste opnamedatum, Steve LaSpina (bas), Anton Fig (drums) (SteepleChase 31352)
- 23-24 mei 1994, **Duke Jordan** Trio, op 'Live In Paris' met Luigi Trussardi en drummer Al Levitt (1932-Levitt overleed op 27 november 1994, zijn dit zijn laatste plaatopnamen?) (Marshmallow 30074)
- 18 juli 2009, pianist **Bill Carrothers** (°1964), 'A Night At The Village Vanguard, NYC' met bassist Nicolas Thys (°1968) en drummer Dré Pallemmaerts (°1964) (Pirouet 3056)

DISCOGRAFISCHE NOTITIES LIJSTJE 3

'YOU STEPPED OUT OF A DREAM' (Nacio Herb Brown)

Een lijstje van enkele nostalgische en modernere versies van dit nummer:

- 3 december 1940, **Kay Kyser** and his Orchestra, met zanger Harry Babbitt (Columbia 35946)
- 17 januari 1941, **Glenn Miller** Orchestra, zanger Ray Eberle met The Modernaires (Bluebird 11042)
- 26 februari 1941, **Guy Lombardo** and his Royal Canadians (Decca 3675)
- 15 februari 1950, **Barbara Carroll** Trio (Discovery 129)
- 11 januari 1952, **Nat King Cole** met Pete Rugolo's Orchestra (Capitol)
- 5 oktober 1953, **Jimmy Gourley** met Henri Reanud Trio (Fresh Sound 1101)
- 22 februari 1954, **Pete Rugolo Orchestra**, met Maynard Ferguson (Columbia 40223)
- februari 1956, **Four Freshmen** and Five Trombones, met Frank Rosolino, Barney Kessel, Pete Rugolo (Capitol T 683)
- mei 1957, **Rita Reys** met Mat Mathews Quintet, met Barry Galbraith (gitaar) (Fresh Sound 861)
- herfst 1960, **Toots Thielemans** met orkest Kurt Edelhagen, op 'Road To Romance' (Polydor)
- 1961, **Roelof Stalknecht**, op 'Grand Prix Du Disque', met Piet Rikker en Herman Timmer (CNR)
- 28 mei 1963, **Rita Reys** en Pim Jacobs Trio, 'At The Golden Circle Club', Stockholm
- 5 november 1967, Berlin Festival, Guitar Workshop, duet Barney Kessel-Jim Hall (MPS 15034)
- 13-14 mei 1968, **Kenny Clarke-Francy Boland** Big Band, met Erik van Lier, op 'All Smiles' (MPS 15 214)
- 27 februari 1969, Quintet **Harry Verbeke** (1922-2004) met Joop Scholten, Tony Nolte op 'Goin' Upstream' (opname in Soest)
- 2 november 1972, **Dexter Gordon** (1923-1990) featuring Rob Agerbeek Trio, Henk Haverhoek, Eric Ineke, op 'All Soul's Vol 1', Live in de Haagse Jazzclub, Den Haag (Solid Records 46923)
- mei 1988, **Jean-Pierre Gebler** (baritonsax) Quintet met Michael Blass, Jacques Piroton, Philippe Aerts en Jan De Haas (Igloo 069)
- oktober 1991, **Martial Solal**-Toots Thielemans, duo (Erato 45795)
- 1992, **Jerry van Rooyen** (1928-2009) met WDR Big Band Köln, 'Swing Und Balladen', met Bruno Castellucci (°1944)
- 9-11 november 1992, Jan Molenaar (1936-2021) Big Band, op 'Doing Basie Things', Bart Tuinman (trompet) (Riff 85028)
- 14-15 januari 1997, **Ilse Huizinga** (°1966), op 'Out Of A Dream'
- december 1999, **Greetje Kauffeld** (°1939), met Jiggs Whigham, op 'Dreaming' (Mons 874 323)
- 2004, **Reiner Voet** (°1962) & Pigalle', op 'Swing For Bop', met Jan Brouwer (°1973) (Hot Club Records 149)
- 1 december 2005, **Sanna van Vliet** (°1974), met Marius Beets en Eric Ineke, op 'A Time For Love' (Maxanter 75257) (geen Ferdinand Povel op dit nummer)